

NƯỚC HẰNG SỐNG CHẢY

RA TỪ VẰNG ĐÁ

Chúng ta thật biết ơn vì sự Hiện diện của Chúa là Đức Chúa Trời sáng hôm nay, mà sẽ bắt đầu những buổi nhóm sớm bởi việc ban cho chúng ta một sứ điệp, mà—mà chúng ta nên “lắng nghe, cung kính” trước mặt Ngài, hầu cho vì Ngài có điều gì đó để phán với chúng ta. Tôi tin chắc rằng Ngài sẽ thực hiện những gì Ngài đã hứa. Ngài luôn luôn giữ Lời Ngài. Và vì vậy chúng ta thật biết ơn vì được nhóm nhau lại, sống động, và phía bên này của cõi Đời đời sáng hôm nay, và có thể thờ phượng Chúa lần nữa, và nhóm lại với nhau và nghe được từ Ngài. Đó là lý do chúng ta đến với nhau, là vì chính mục đích này.

2 Bây giờ, tôi hầu như đã chiếm chỗ của Anh Neville, một cách bất ngờ, ngày hôm nay, bởi vì tôi đã có giấc mơ nào đó. Mà...Tôi tin vào...Tôi...vào những giấc mơ. Tôi tin rằng Đức Chúa Trời giải quyết với dân sự qua những giấc mơ. Và tôi đã có một giấc mơ rất bất thường, tối hôm kia. Mà, tôi đang đi dọc theo sườn đồi, một sườn đồi nào đó, đến nơi ăn uống nơi tôi dùng bữa tối của—của mình. Và tôi để ý điều đó, khi tôi đến gần nơi ấy, người ta đang chơi nhạc, dàn nhạc đang chơi, với những đàn vi-ô-lông, và giúp người ta giải trí trong lúc họ đang ăn. Và có điều gì đó về nó mà tôi không thích, cho nên tôi đã bỏ đi. Và tôi gặp người nào đó đang lên trên đồi. Và tôi nhìn, và nhiều người đã lên trên đồi tới nơi ăn uống này. Nhưng tôi hầu như lia khỏi họ, quay về phía bên phải, hay, đến bên trái.

3 Và không biết làm sao, dưới thung lũng, tôi có thể thấy đèn tạt. Tôi nghe giọng nói của ai đó, nói, “Hãy đến gặp Anh Branham tại một ngã tư nào đó. Anh ấy đang đi xuống đồi ở trên đó. Và nói với anh ấy điều như vậy-như vậy.” Và tôi vội vàng đến chỗ ngã tư này.

4 Và khi người đó đến gần, đó chính là Anh Neville đang mặc bộ đồ màu nâu của mình, trông giống như anh đang ngồi ở đó

sáng hôm nay. Và anh nói, “Anh Branham à, nếu anh định ở trong thành phố này,” nói, “sẽ thật là điều—điều tốt cho anh xuống đây, vì Anh Hank...” Vậy thì, người duy nhất mà tôi biết, Anh Hank, là Anh Henry Carlson, chúng tôi thường gọi anh là Hank. Nói, “Anh ấy có thể nghĩ thật lạ rằng anh không đến thăm đền tạm nữa nếu anh định đi dạo quanh thị trấn, hay xung quanh thành phố trong một vài ngày.” Tôi đã tỉnh giấc.

⁵ Với, vào lúc đó, tôi cảm thấy hầu như lạ. Tôi không muốn xen vào thời gian nào trong tuần, cho đến khi tôi hỏi Anh Neville anh ấy có điều gì đặc biệt cho hội thánh, trong sáng hôm nay không. Như mọi khi, anh thật tử tế, nói, “Xuống đây đi.” Vì vậy, chúng tôi dọn dĩ đến. Tôi đã gọi điện cho anh vào cuối buổi chiều hôm qua, và sáng hôm nay tôi đã đến, một cách bất ngờ cho bất cứ ai trong chúng ta.

⁶ Vậy thì tôi nghĩ rằng hẳn là điều tốt, trước tiên, cho tôi chỉ hầu như để—để giải thích cho anh chị em vài điều. Tôi là, được cho là, một người rất kỳ dị với nhiều người. Và tôi cũng thật kỳ dị, đối với chính tôi. Bởi vì, tôi cố gắng đi theo sự dẫn dắt của Đức Thánh Linh, hết sức như có thể. Và điều đó khiến cho chúng ta trở nên kỳ dị, đấy. Chúng ta làm những điều mà chúng ta—chúng ta đôi khi chúng ta thật sự ngòai xuống và tự hỏi, “Tại sao mình lại làm điều như vậy? Làm sao mình có thể làm một điều như vậy?” Và ngay lúc đó có lẽ anh chị em có thể suy nghĩ rằng mình đã làm chính xác những điều mà lẽ ra mình không nên làm. Nhưng nếu anh chị em chỉ nhẫn nại, và có đức tin, thì anh chị em biết chắc rằng Đức Chúa Trời đã hướng dẫn anh chị em làm điều đó, anh chị em sẽ nhận ra sự việc đã được thực hiện một cách chính xác. Hiểu không? Và nhiều lần chúng ta nhận thấy điều đó. Và tôi biết Anh Neville đã nhận thấy điều đó, nhiều lần. Và những người lãnh đạo và những con người thuộc linh nhận biết điều đó.

⁷ Đã có lúc trong đời tôi mà...Thành thật mà nói, kể từ khi tôi còn là thanh niên, tôi chưa bao giờ cảm nhận được sự hướng dẫn mình nên sống tại—tại Jeffersonville. Điều đó luôn luôn là con sâu làm rầu nồi canh, vì tôi cố gắng sống ở đây. Nơi đầu tiên, khí

hậu khắc nghiệt kinh khủng đối với tôi. Điều khác nữa, dường như có sự ngã lòng về tinh thần.

⁸ Nếu anh chị em đi trở lại và nhìn nơi nào đó ở đây, nếu nó không bị tàn phá trong suốt thời kỳ lụt lội, thì còn một bức thư nói về sự ảnh hưởng đó, mà tôi đã chịu, sự kêu gọi đầu tiên trong chức vụ, tôi đã bắt đầu rời bỏ. Và Anh George DeArk và tôi...

⁹ Và mẹ của Anh Granham Snelling, Anh Hawkins điều hành trạm đổ xăng tại New Albany, và nhiều người, đã gặp tôi bên ngoài một nơi nhóm cầu nguyện nhỏ ở trên đây. Và thậm chí đã nói, nếu tôi ở lại, thì họ sẽ dùng tiền trợ cấp cho con cái, để—để xây dựng một đền tạm, để họ sẽ không phải đi từ nơi này đến nơi khác.

¹⁰ Khi tôi nghe người mẹ nhỏ kia, với một đứa con nhỏ dặt tay và một đứa khác ẵm trên tay, nói rằng chị sẽ dùng tiền trợ cấp cho các con mình, để xây dựng một chỗ chúng có thể ở lại và thờ phượng, đó là quá nhỏ cho tôi chịu đựng. Cho nên Anh George và tôi đã cùng nhau quyết định chúng tôi sẽ ở lại và xây dựng một đền tạm.

¹¹ Và khi đền tạm đã được xây, dường như nó luôn...Buổi sáng mà tôi cung hiến đền tạm, một khái tượng đã đến, mà đã được viết vào trong hòn đá góc ở đó, khi Đức Thánh Linh đã phán với tôi, “Đây không phải là đền tạm của người.” Hiểu không? Và tôi đã hỏi đền tạm của tôi ở đâu, và Ngài đặt tôi ngồi dưới bầu trời xanh rực rỡ. Và rồi Ngài phán, “Người hãy làm công việc của một nhà truyền bá phúc âm,” và đại loại như vậy, như anh chị em biết. Nó đã được viết ngay trong những cuốn sách.

¹² Tất cả những điều đó hợp lại với nhau. Và một ngày kia khi tôi đang cắt cỏ trong sân trên đó chỗ Anh Wood đang sống bây giờ, và mẹ vợ của tôi lúc sinh thời đã từng sống ở đó; tôi dựng lên một cái bục phía sau, cái bục bằng bê-tông nhỏ, mà tôi đã xây dựng chỗ nhỏ bé này cho mẹ vợ của tôi. Và bà đã là người trông coi nhà thờ vào thời đó, chăm sóc nó. Và thật rõ ràng như bất cứ ai có thể nói, một Tiếng Nói đã phán với tôi, nói, “Ta có thể không bao giờ ban phước cho người chừng nào người ở lại đây. Người phải phân rẽ chính mình ra khỏi vòng dân sự người và ra khỏi

chỗ này.”Ồ, tôi, điều đó đã khiến cho tôi như xé ra thành từng mảnh, trong khoảng thời gian một tuần hoặc hơn nữa.

¹³ Thường thường, luôn mọi lúc, Điều gì đó cảnh cáo tôi, “Hãy ra đi, hãy rời khỏi. Hãy đi về hướng tây. Hãy đi về hướng tây.”Ồ, tôi...Điều đó luôn làm cho tôi bối rối. Và dường như mọi lúc...

¹⁴ Bây giờ, tôi đã định trong trí một cách rõ ràng rằng tuần này tôi sẽ bay đến Tucson, nơi mà tôi đã thuê một chỗ, ở đó mùa đông này; để đưa con cái đến trường, bắt đầu vào tháng Chín. Tôi đã có một chỗ. Thậm chí còn có một chỗ cho tôi ở đó. Nhưng có điều gì đó mà...Và—và nếu tôi lìa khỏi...

¹⁵ Một điều nữa tôi muốn nói. Trước khi chúng tôi xây ngôi nhà ở trên đây, nhà dành cho mục sư, nơi mà bây giờ hiện có, tôi đã không muốn xây dựng ở đó. Mẹ vợ của tôi đã già rồi. Và vợ tôi thậm chí đã khóc lóc về điều đó, nàng nói, “Em thật không thể bỏ mẹ ở đây, khi biết bà đã già rồi, và bà không có ai chăm sóc.”Ồ, tôi hiểu điều đó. Tôi hiểu. Đó là mẹ nàng, và là người mẹ duy nhất mà nàng có, hoặc sẽ từng có. Vì vậy, tôi hiểu điều đó. Cho nên tôi—tôi đã cầu nguyện với Chúa, tôi nói, “Lạy Chúa, dẫu rằng con không thích chỗ này,” tôi nói, “nhưng xin khiến con thỏa lòng. Con sẽ đi bất cứ nơi đâu Ngài muốn con đi, tới bất cứ chỗ nào. Nhưng con không muốn làm buồn lòng vợ con, đem vợ con rời khỏi đây, đi đến một xứ lạ mà nàng không biết ai cả. Và rồi con đi vắng luôn mọi lúc, dù sao đi nữa. Xin cho con được thỏa lòng được ở đây với nàng.”

¹⁶ Và bây giờ, khi mẹ vợ tôi được cất đi, và bà về nơi Vinh hiển, thì sự giục giã lại đến, đây, bây giờ phải tiếp tục đi. Tôi không biết điều gì phải làm.

¹⁷ Và rồi một ngày kia, khi sự dạy dỗ mà anh em đồng lao đã khởi đầu khắp khu vực chung quanh, tôi đã đứng từ bục giảng này lần vừa rồi khi tôi ở đây và nói với anh chị em rằng tôi sẽ không tiếp tục ở trên cánh đồng chùng nào điều đó đang diễn ra. Vậy nên, các anh em đã giải quyết mọi sự một cách ân cần. Tất cả sự việc trở nên sáng sủa. Trong vòng hai mươi giờ, tất cả điều đó đã xong.

¹⁸ Bây giờ điều đó lại mở ra cánh đồng truyền giảng cho tôi. Tôi không biết điều gì phải làm. Tôi không biết con đường nào để trở lại. Tôi đã cầu xin Chúa một khả tượng. Tôi cầu xin Chúa nói cho tôi biết điều gì tôi phải làm. Nhưng Ngài cứ để cho tôi ngồi đó.

¹⁹ Vậy thì, tối hôm qua khi những đứa trẻ rời khỏi, vợ tôi và tất cả, đã đi khỏi nhà, tôi đã làm một bản kết ước với Chúa là Đức Chúa Trời. Và tôi đã thưa với Chúa là Đức Chúa Trời rằng, “Nếu Ngài chúc phước cho con trên con đường mà con đi, thì con sẽ hầu việc Ngài. Nhưng Ngài sẽ phải tỏ cho con nơi nào để đi, và đi bằng cách nào, và phải làm gì.” Vì vậy, tôi đã dâng chính mình cho Chúa. Với—với chức vụ và tất cả, tôi đã phó thác nó cho Chúa. Và tôi đã nói, “Bất cứ nơi nào Ngài mở ra, bất cứ điều gì Ngài bảo, con sẽ bước đi trong con đường đó. Cho đến khi nào Ngài mở ra một con đường, con sẽ tiếp tục như hiện nay cho đến khi Ngài mở ra một con đường.” Và tôi đã cầu xin Ngài làm cho sự việc trở nên rõ ràng để tôi không bị lừa dối, vì tôi thật sự nghĩ rằng chúng tôi đang ở tại ngã ba đường của điều gì đó xảy ra.

²⁰ Tôi nghe sự việc đã được nói tiên tri bởi Anh Neville buổi sáng hôm nay ở đây, đã trình bày một sự việc mà tôi biết nó đã—nó đã là một lời tiên tri liên quan đến. Vì vậy, tôi cầu nguyện cho tất cả anh chị em, và tôi cũng cần tất cả anh chị em cầu nguyện cho tôi, để Đức Thánh Linh có thể dẫn dắt tôi đến đúng nơi mà tôi phải đến, làm đúng điều mà tôi nên làm, vậy tôi sẽ không phạm sai lầm.

²¹ Anh chị em thấy, nhiều lần, người ta nghĩ rằng ân tứ nói tiên tri, mà Đức Chúa Trời chỉ phán, “Ta sẽ đem ngươi lên ngay *đây*, và đặt ngươi ngồi xuống *đây*. Bây giờ ngươi hãy đi ngay qua *đây*.” Và Ngài không bảo anh chị em tất cả những điều đó. Nếu Ngài bảo vậy, thì điều gì đặc trưng đức tin anh chị em đã có? Hiểu không? Đấy, anh chị em, Ngài để cho anh chị em đứng một mình hơn là có ai khác. Hiểu không? Anh chị em tất cả đều có thể đến với tôi và cầu xin điều gì đó, và Ngài chưa bao giờ sai lầm khi Ngài đáp lời cho anh chị em. Đúng vậy. Vâng. Nhưng tôi có thể cầu xin Ngài những điều cho chính tôi, và nhiều lần Ngài cứ để mặc tôi, đấy, để cho tôi tiến bước và đi đến với điều đó.

22 Bây giờ tôi có những điều mà tôi phải tự giải quyết, và tôi phải đưa ra những quyết định. Và đây là một điều quan trọng, cho đến nỗi tôi không thể làm chính xác điều đó cho đến khi tôi biết chắc rằng chính Ngài đang phán với tôi. Và tôi—tôi...Ngài không ban cho tôi một khả tượng. Ngài cứ để cho tôi một mình. Vì vậy tôi chỉ cứ ngồi như một đứa trẻ mồ côi, giống như, buổi sáng hôm nay, tôi—tôi không biết con đường nào để quay lại. Cho nên, tôi đã giao phó điều đó cho Chúa.

23 Tôi—tôi cảm thấy như lúc đó, ở trong giấc mơ, tôi nên quay trở lại đây với đèn tạm và giúp đỡ Anh Neville cho đến khi có điều gì đó khác thật sự xảy ra trên cuộc hành trình. Vì vậy, tôi sẽ tiến tới.

24 Tôi đã hỏi Anh Neville cách đây một lát, “Hội thánh đã phát triển như thế nào?”

Và anh ấy nói, “Tốt.”

25 Và vì vậy tôi nghe rằng anh chị em có những ân tứ thuộc linh và nhiều điều giữa vòng anh chị em, mà đang hoạt động, những ân tứ nói tiên tri, và—và nói tiếng lạ, và sự thông giải tiếng lạ, mà chúng ta vừa nghe lúc nãy. Và những điều đó đang gây dựng cho hội thánh, và rất nhiều.

26 Nhưng tôi nghĩ, có lẽ tối nay tôi có thể, nếu Anh Neville... Nếu Đức Thánh Linh không dẫn dắt đến với điều gì khác, tối nay tôi muốn có một...Tất cả anh chị em, trước khi anh chị em ra về sáng hôm nay, anh chị em hãy viết ra một thắc mắc và để ở đây, thắc mắc nào đó ở trong tâm trí của anh chị em, để chúng tôi có thể nhận biết hội thánh đang nghĩ điều gì. Đó là cách để những mục sư nhận ra điều gì đang ở trong lòng dân sự. Và mỗi người trong anh chị em có thắc mắc, hãy viết nó ra và để nó lên đây. Nếu anh chị em không có mảnh giấy nào để—để làm điều đó sáng hôm nay, thì hãy viết nó vào đâu giờ, tối hôm nay. Vì vậy, tôi muốn có thật nhiều thời gian như có thể được, về chúng, để xem xét chúng và có câu trả lời dựa trên nền tảng Kinh Thánh cho anh chị em.

27 Rồi nếu Chúa muốn, nếu đây là ý của Đức Chúa Trời; tôi đã từng tuyên bố cách đây không lâu, rằng tôi muốn giảng cho anh

chị em về bảy Ấn cuối cùng trong...trong sách Khải huyền. Vậy nếu chúng ta...Tôi không thể đi xuyên suốt hết những cái Ấn đó năm này, bởi vì nó trải dài từ chương 6 của Khải huyền, qua—qua đến chương 19, mới hết những cái Ấn đó. Nhưng ba hoặc bốn Ấn đầu của chúng có thể được trả lời trong vòng một đêm, tôi nghĩ, mỗi Ấn một đêm.

²⁸ Vậy thì, nếu chúng ta hiểu, thấy chúng ta dừng lại ngay ở Sách Khải huyền, chỗ Hội thánh được cất lên vào trong sự Vinh hiển, rồi phần còn lại của nó là việc giải quyết với người Do Thái, không phải với Hội thánh chút nào. Chính là việc giải quyết với dân tộc Do Thái. Cho nên chúng ta phải lùi xuống lại, từ chỗ sự Cất lên của Hội thánh, và lấy...Chúng ta thấy tại đây điều gì xảy ra trong suốt những cái Ấn đó, và thời kỳ của Hội thánh Dân Ngoại. Hội thánh được cất lên; và với đất nước Y-sơ-ra-ên, nó quay trở lại và đưa người Y-sơ-ra-ên từ thời bị bỏ lại, đến thời hiện đại; và Đấng Mê-si đến, lúc đó họ sẽ tiếp nhận Đấng Mê-si.

²⁹ Vậy thì anh chị em hiểu điều đó không? Hội thánh được cất lên. Đức Chúa Trời giải quyết trước tiên với Hội thánh, các Thời đại Hội thánh. Chúng ta đã nhận điều đó. Rồi Hội thánh được cất lên vào sự Vinh hiển. Rồi Đức Thánh Linh trở lại và đến với Y-sơ-ra-ên, như là một dân tộc. Và tiếp tục cho đến nay, trong khi Tiệc Cưới đang diễn ra, và rồi đưa Họ trở lại lần nữa vào cuối của thời gian đó. Tôi sẽ dựng tấm bảng đen của tôi lên, và có thể vẽ nó ra và dạy điều đó, khi thời gian ấy đến. Rồi Chúa trở lại với Nàng Dâu, và Y-sơ-ra-ên nhìn thấy nó. Và, ồ, đó sẽ là một thời gian tuyệt vời biết bao!

³⁰ Bây giờ, trước khi chúng ta có thể gút lại điều này một cách chính xác, có một bài học tuyệt vời mà là một sự gây vấp ngã cho những nhà thần học và nhiều người, và các giáo sư trải qua thời đại, và dân sự trong Hội thánh của Đấng Christ và những người đang đến nghe bài học này, đó là, Bảy Mươi Tuần Lễ của Đa-ni-ên. Chúng ta đã có...Chúng ta không thể đi xa hơn trong Khải huyền cho đến khi chúng ta kết nối Nàng Dâu và dân Y-sơ-ra-ên lại với nhau trong Bảy Mươi Tuần Lễ của Đa-ni-ên. Và có lẽ, nếu Chúa muốn, vậy nếu Ngài sẽ phán với tôi trong tương lai, để nói về một số trong Bảy Mươi Tuần Lễ này...hoặc, không phải

Bảy Mươi Tuần Lễ, mà là bảy Ấn cuối cùng. Rồi Chúa nhật tuần tới, tôi sẽ cố gắng đề cập đến Bảy Mươi Tuần Lễ Đa-ni-ên, Chúa nhật tuần tới, ý Chúa. Và rồi điều đó sẽ xảy ra trên đất, nếu Ngài sẽ dẫn dắt chúng ta, để bắt đầu với những điều khác. Ồ, chúng ta sẽ nhận ra vấn đề từ đó trở đi.

³¹ Anh Neville và tôi sẽ cùng làm việc với nhau về điều này, và làm mọi sự mà chúng tôi có thể vì lợi ích của dân sự.

³² Vậy thì, đi trở lại mỗi buổi nhóm, chúng ta cầu nguyện cho người đau, chúng ta luôn vui vẻ làm điều đó. Và tôi có thể sẽ làm điều đó mỗi buổi nhóm, nếu dân sự bị đau, để cầu nguyện cho họ.

³³ Tôi không ao ước có thêm khả năng phân biệt nào nữa. Hãy xem, bây giờ đây là những điều đã xảy ra. Tôi đã cố gắng. Và tôi biết tôi đã làm những điều mà sai trật; nhưng tôi đã cố gắng sống gần gũi đủ với Đức Chúa Trời, luôn mọi lúc, với Đức Chúa Trời, đó là cách những khả tượng này sẽ xảy ra, cách chúng sẽ xảy đến. Thậm chí nhiều người bị mất các thứ, và gọi cho tôi, mời tôi đi cầu nguyện với Chúa, để hỏi nó đang ở đâu. Giống như Gie-sê đã mất con la, và những chàng trai đã đi tìm đấng tiên tri, và người đã nói cho họ biết con la đã trở về nhà. Đại loại như vậy, điều đó hoàn toàn đúng. Nhưng làm như vậy hoài, rất nhiều người... Không chỉ trong một địa phương như thế này; mà toàn cầu, đấy. Vì vậy điều đó chỉ trở nên, làm cho tôi tôi tở, và rồi anh chị em ở ngay bờ vực mọi lúc, cho đến khi nó đi đến chỗ...

³⁴ Và đó là điều đã gây cho các anh em đồng lao bắt đầu tạo nên giáo lý, rằng tôi là Chúa Jêsus Christ nhập thể. Và chúng ta biết rằng điều đó sẽ chỉ phá tan thành Chức vụ, và đem lại sự sỉ nhục cho Đấng Christ và mọi thứ. Hiểu không? Cho nên đó là lý do tôi đã phải lay động họ thật mạnh, để ngăn chặn nó ngay lập tức, để họ biết rằng giáo lý đó không phải từ Đức Chúa Trời, đó là của ma quỷ. Hiểu không? Và họ là những người tốt. Và điều đó chứng tỏ họ là những người đã được sinh lại bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời, bởi vì, khi họ nhìn thấy Lễ thật bằng Kinh Thánh, họ quay trở lại với Đức Chúa Trời, chính xác, đấy, ngay lập tức. Vì vậy, điều đó cho thấy đó là Sa-tan đang cố gắng làm điều gì đó với dân sự; hết thấy họ là những người Cơ-đốc, tin kính.

35 Và việc này khiến cho nhiều người nói với tôi, “Anh Branham à, chúng tôi đã tin tưởng anh nhiều hơn bao giờ hết.”

36 Bởi vì, thấy gì, với ân tứ mà Đức Chúa Trời đã ban cho tôi, tôi có thể làm gì với ân tứ đó? Chà đạp dân tộc, hay, dân sự ở dưới chân tôi. Những gì chúng ta gọi là *một dân tộc*, không phải là “vũ trụ” ở ngoài đây, bia—bia đỡ đạn và vân vân. Tôi muốn nói đến những Cơ-đốc-nhân, những tín hữu thật, đó là tinh túy của... Chúng ta nói về *dân tộc*, chúng ta giảng về “những người được tái sinh,” đó là điều chúng ta muốn nói về, dân tộc. Không phải chỉ mọi người ở ngoài đây, mà rất ô uế và bẩn thỉu trong thế gian mà chúng ta đang sống, đó chỉ là—đó chỉ là bụi đất của thế gian mà đang quay trở lại. Tôi đang nói về những Cơ-đốc-nhân được sanh lại, những người mà là Cơ-đốc-nhân chân thật.

37 Tôi đang chờ đợi một người đến tấn công tôi một lần nữa về điều gì đó. Người nào đó đến với tôi cách đây không lâu, và nói, “Chính ý tưởng, về Đấng Christ nhỏ nước miếng xuống đất, với nước bọt của Ngài, và tạo thành bùn rồi đem đắp lên mắt của người nào đó.” Nói, “Thật dơ dáy, bẩn thỉu, vì Ngài đã nhỏ nước bọt, với nước bọt của Ngài ra từ miệng của Ngài! Nó thật mất vệ sinh, với việc nhỏ nước bọt xuống đất, và tạo thành bùn rồi đắp lên mắt một người.”

Tôi nói, “Nhưng anh ta lại nhìn thấy được.” Đấy, chính là điều đó.

38 Và cũng người đó! Người ta đã tổ chức một kỳ trại khỏa thân trên gần chỗ tôi ở, anh chị em biết, tại một hồ bơi. Và—và người đó đã mua vé cho mỗi đứa con của mình để xuống đó và bơi trong hồ đó. Và anh ta và vợ của anh ta, cũng ở trong hồ bơi đó. Xin thứ lỗi, các chị em của tôi. Nhưng nơi họ có những người phụ nữ ở trong hồ đó, khoảng một trăm, hay hai trăm, mỗi ngày; những người nữ, tất cả sự ô uế đó và nhiều thứ, và phụ nữ ngày nay, và tắm rửa loanh quanh trong hồ nước đó, thứ dơ dáy và nhớp nhúa vào trong miệng của họ, và nuốt nó vào nhỏ nó ra. Tôi chỉ muốn anh ta đến mà công kích tôi, đấy.

39 Họ nói, “Nếu—nếu Đấng Christ đang sống ngày hôm nay, họ sẽ bắt giam Ngài về việc mất vệ sinh kia.”

40 Còn *điều đó* thì sao? Tôi tin chắc anh chị em nắm bắt được điều tôi muốn nói. Họ đi ngay xuống hồ, và nhiều người trong họ có những bệnh tật, bệnh giang mai, bệnh lậu, và nhiều thứ bệnh khác nữa, ngay trong đó. Và cứ khạc nhổ nó qua miệng, và mọi thứ như vậy, và rửa ráy ở trong đó như thế. Và như vậy là hợp vệ sinh, có chắc không?

41 Vì vậy, ồ, chào ôi, thời đại mà chúng ta đang sống đây, anh em, chị em ơi! Đã đến lúc cho sự Đến của Chúa! Và Hội thánh có một hy vọng, và đó là sự Đến của Chúa.

42 Ồ, tôi không thể dừng lại về những điều đó; không cần. Kinh Thánh đã tiên đoán chúng sẽ có ở đây. Tôi không thể ngăn chúng lại. Nhưng tôi muốn tiếng nói của tôi được thu lại ở trên Trời, rằng tôi đã chống lại nó, khi đến kỳ cho sự Phán xét. Tôi đã chống lại điều đó.

43 Tôi vẫn tin Kinh Thánh này là Lời của Đức Chúa Trời. Thế thì không có điều gì khác trong thế gian, mâu thuẫn với Nó, lại có thể ngăn cản được Nó. Nhưng Kinh Thánh này, đây là Lẽ thật, đây là Lời của Đức Chúa Trời. Cho nên bây giờ chúng ta hãy hạ buồm của—của—của chúng ta, và neo thuyền một lúc vào bến bờ bình an của Hải cảng Yên nghỉ. Và—và ngày mai chúng ta có thể chèo ra nơi nào đó, nhưng bây giờ chúng ta hãy neo lại và lắng nghe Tiếng của Cha Thiên Thượng chúng ta, Ngài muốn phán với chúng ta qua Lời Ngài, chúng ta tin cậy, ngày hôm nay.

44 Và tối hôm nay, vậy thì, anh chị em chuẩn bị bất cứ câu hỏi nhỏ gì mà mình thắc mắc. Vậy thì, không phải điều gì đó mà sẽ làm hại ai đó. Nếu anh chị em làm thế, thì đó là...Tôi sẽ không trả lời điều đó, để bắt đầu, đấy. Nhưng anh chị em, hãy hỏi điều gì khác, chẳng hạn, “Ồ, này, nếu tôi làm điều *nào đó*, có phải Đức Chúa Trời bảo tôi làm điều này không?” Hoặc, anh chị em biết, những thắc mắc nhỏ trong lòng anh chị em. Hoặc, “Chúng tôi có những ân tứ đang xảy ra cùng chúng tôi, Anh Branham ơi, chúng tôi có nên điều khiển chúng theo cách *này* hay cách *kia* không? Hoặc, tôi nên làm gì?” Điều gì đó mà tôi có thể trả lời cho anh chị em dựa vào Kinh Thánh, anh chị em thấy đó. Hãy viết ra trên một mẫu giấy nhỏ. Tôi rất vui. Nếu không có ai thắc mắc, thì tôi

sẽ đề cập đến một đề tài loại nào đó, và giảng cho anh chị em tối hôm nay, ý Chúa. Hôm nay là Chúa nhật, và tôi đã...

45 Chúa nhật tuần trước tôi đã giảng lén sang giờ của Anh Cauble. Và tôi nghe hội thánh này rung chuông, và tôi cứ bước lên bước xuống trong sân. Tôi không thể nào đứng đó. Chỉ thế thôi. Tôi nghe anh chị em rung chuông, vì thế tôi—tôi—tôi chỉ phải bước xuống.

46 Vậy bây giờ chúng ta hãy cúi đầu giờ này thưa chuyện cùng Đấng Tạo Dựng mình, và rồi dâng một lời cầu nguyện. Người nào có nan đề đặc biệt không? Cứ đưa tay lên, chỉ nói, “Tôi...” Cứ bày tỏ ra. Đức Chúa Trời biết điều gì trong lòng anh chị em. Bây giờ cứ giữ nan đề của mình trong trí.

47 Lạy Đức Chúa Trời Chí Thánh, Đấng đã tạo nên Trời và đất bởi Lời phán ra từ miệng Ngài, bởi tư tưởng trong tâm trí của Ngài. Chúng con đang bước vào sự Hiện diện của Ngài, qua Chúa Jêsus Christ, Chúa chúng con, để dâng lên Ngài lời cảm tạ vì tất cả những điều Ngài đã làm cho chúng con. Và chúng con thật biết ơn Ngài, Chúa ơi, sáng hôm nay, biết chúng con đang đứng ở đâu, biết vị trí mà chúng con đang ở vào sáng hôm nay, và lịch sử của thời đại, cũng như tương lai hầu đến. Biết rằng ngày hôm nay, bởi ân điển của Đức Chúa Trời, mà chúng con được rửa sạch trong Huyết của Đồi Sọ, để chúng con được chuẩn bị, với đức tin trong lòng mình, để gặp Ngài nếu như Ngài đến hôm nay. Chúng con nên nói, “Dầu vậy, xin hãy đến, Chúa Jêsus ôi.”

48 Và chúng con thấy tội lỗi ngày càng đầy dẫy, đến nỗi thế giới này dường như chao đảo dưới tác động của tội lỗi. Cách mà say sưa và cờ bạc, và nhậu nhẹt, và tình trạng khỏa thân, và, Đức Chúa Trời Ôi, sự ô uế, và dơ bẩn và sự kinh tởm của con người. Và cách mà họ, phải chi họ có thể nhận thức được, Chúa ôi! Có phải những người đó, ăn mặc như thế với những kiểu quần áo tầm thường thô bỉ đó, và đi ra ngoài đường phố, có phải họ nhận biết rằng họ chẳng là gì khác hơn là những con rệp và bụi đất, mà có lẽ trong một tuần nữa những con rệp sẽ ăn dần thân thể đó mà họ đang tô điểm? Họ có nghĩ rằng những sâu sẽ ăn dần thân thể đó, và linh hồn của họ sẽ phải ở nơi xa kia trong một cõi Đồi đời không có Đức Chúa Trời, không có Đấng Christ, không có hy

vọng, chìm sâu trong tuyệt vọng, và bị thiêu hủy một cách đơn giản ở sự Đến của Ngài không? Ôi Đức Chúa Trời, xin cho chúng con những tiếng của—của sự cảnh cáo, để chúng con có thể cảnh cáo mọi linh hồn về sự nguy hiểm này mà họ đang đến gần.

⁴⁹ Xin ở cùng chúng con hôm nay. Ban cho chúng con “những lời khôn ngoan,” như Sa-lô-môn đã từng nói trong sách Truyền Đạo, để chúng con trở nên “những người gây dựng khôn ngoan,” để chúng con trở nên “những người chặn dất của hội đồng này.” Và Chúa ôi, chúng con cầu nguyện, rằng khi chúng con tìm ra những lời để nói, thì chúng sẽ là—chúng sẽ là những kiệt tác mà sẽ bắt phục tấm lòng đang có nhu cầu như vậy ở đây sáng hôm nay.

⁵⁰ Chúng con không đến và nhóm lại dưới mái nhà nóng bức này ngày hôm nay, chỉ để được nhìn thấy, nhưng chúng con đến đây bởi vì chúng con yêu Ngài, và bởi vì chúng con đang mong muốn được nghe từ Ngài. Ngài là Người Yêu mà chúng con yêu, và chúng con ao ước được nghe Lời Ngài. Chúng con thật biết ơn Ngài vì những gì chúng con đã được nghe rồi. Nó sẽ ở lại cùng chúng con lâu dài. Giờ này xin ban cho chúng con phần mà Ngài dành cho chúng con ngày hôm nay, khi chúng con chờ đợi thêm ở Ngài. Chúng con cầu xin bấy nhiêu điều trong Danh Chúa Jê-sus, và vì cố Ngài. A-men.

⁵¹ Bây giờ thật là...[Một chị nói tiếng lạ. Một anh em đưa ra lời thông giải—Bt.]

⁵² Chúng ta thật biết ơn vì những sự tán dương này từ Thánh Linh, chúng nói cho chúng ta và cảnh cáo chúng ta hãy xem những Lời mà có lẽ Đức Thánh Linh sẽ phán với chúng ta ngày hôm nay. Và chúng ta không biết Ngài đã dự phòng điều gì cho chúng ta, nhưng chúng ta biết rằng phải có điều gì đó mà Ngài sẽ mang đến. Có thể là một câu hỏi trong tâm trí anh chị em, mà Ngài sẽ phán điều đó qua đó. Ngài có thể phán điều đó qua Sứ điệp sáng nay. Ngài có thể phán điều đó tối nay ở buổi nhóm. Ngài, ở đâu đó trong ngày hôm nay, Ngài đang cố gắng để, giống như, cảnh cáo ai đó hãy đón nhận các Lời.

⁵³ Bây giờ trở lại với Lời đã được chép, chúng ta hãy mở ra trong Sách Xuất Ê-díp-tô ký, cho bài học Trường Chúa nhật.

54 Anh có lẽ báp-têm không? [Anh Neville nói, “Không, đến sáu giờ chiều nay.”—Bt.] Không. Lễ báp-têm lúc sáu giờ chiều nay.

55 Chúng ta hãy mở ra chương thứ 17 của Xuất Ê-díp-tô ký, và bắt đầu với—với câu thứ 5, tôi nghĩ, câu thứ 5 và thứ 6 của chương thứ 17 Xuất Ê-díp-tô ký.

Và CHÚA đáp cùng Môi-se rằng, Hãy đi trước mặt dân sự, và dẫn theo với ngươi những trưởng lão Y-sơ-ra-ên; và cầm gậy của ngươi, đã đập dưới sông, hãy cầm trong tay ngươi, rồi đi.

Này, Ta sẽ đứng đàng trước ngươi...ở trên vàng đá tại Hô-rếp kia; và...ngươi sẽ đập vàng đá, thì nước từ đó chảy ra, để dân sự có thể uống lấy. Và Môi-se bèn làm như vậy trước mặt các trưởng lão Y-sơ-ra-ên.

56 Bây giờ nếu tôi sẽ gọi đây là bài học Trường Chúa nhật này, tôi muốn lấy đây như đề tài cho bài học sáng hôm nay, *Nước Hằng Sống Chảy Ra Từ Vàng Đá*.

57 Chúng ta biết rằng dân Y-sơ-ra-ên luôn là một tấm gương lịch sử của hội thánh. Bởi vì, dân Y-sơ-ra-ên là dân sự của Đức Chúa Trời cho đến khi họ ra khỏi Ê-díp-tô, và rồi họ là hội thánh của Đức Chúa Trời bởi vì họ được biệt riêng ra khỏi dân còn lại của thế gian.

58 Và khi chúng ta được biệt riêng ra khỏi phần còn lại của thế gian, thì chúng ta trở nên hội thánh. Nhưng chừng nào chúng ta còn vướng víu với phần còn lại của thế gian, thì chúng ta không ở trong hội thánh. Vậy thì tôi tin rằng điều đó cần phải đi vào thật sâu, chiếm một chỗ trong đó. Đấy, chúng ta không ở trong hội thánh cho đến chừng nào chúng ta phân rẽ khỏi thế gian. Phân rẽ chính chúng ta, ra khỏi những người ô uế, không vướng víu gì với họ, và không dự phần vào những tội lỗi của họ. Chớ mang ách chung với kẻ chẳng tin, nhưng phải phân rẽ chính mình anh chị em ra khỏi những điều thuộc về thế gian.

59 Và khi dân Y-sơ-ra-ên còn ở tại xứ Ê-díp-tô, họ được gọi là dân sự của Đức Chúa Trời. Khi họ được gọi ra, hay có sự xuất hành, ra khỏi, thì họ được gọi là hội thánh, bởi vì đó là lúc họ phân rẽ chính mình ra khỏi phần còn lại của thế gian.

⁶⁰ Và chính từ ngữ *hội thánh* có nghĩa là “được gọi ra.” *Xuất hành*, “ra khỏi.” Mỗi một chúng ta, như là những Cơ-đốc-nhân, đã có một sự xuất hành trong đời sống của mình. Chúng ta đã có một lần được gọi ra khỏi từ giữa những người đang giao du với chúng ta, được gọi ra khỏi những người mà chúng ta đã từng cùng có sự thông công với, và trở nên một dân khác, để bước đi với một dân khác mà hành động cách khác biệt và nói chuyện theo cách khác biệt. Đó là sự xuất hành trong đời sống chúng ta.

⁶¹ Tắm gương dân Y-sơ-ra-ên rất tốt đã để lại cho chúng ta, về khi Đức Chúa Trời gọi họ ra. Họ đã có một cuộc xuất hành, và ra khỏi giữa vòng những—những người thế gian, và trở nên một dân được biệt riêng, cho Đức Chúa Trời, một dân tộc khác biệt. Họ bước đi dưới bóng của ngôi thương xót. Họ đã sống và bước đi nhờ Trụ Lửa vĩ đại. Và Đức Chúa Trời đã đem họ ra khỏi Ê-díp-tô, để đến nơi Ngài đã hứa.

⁶² Và, trong sự xuất hành này, họ đã được ban cho một vị lãnh đạo thuộc linh, một vị lãnh tụ, đó là Môi-se, một đấng tiên tri vĩ đại được xúc dầu mà là một—một con người vĩ đại. Ông là một người tin kính, ông sinh ra để làm người tin kính. Đức Chúa Trời đã kêu gọi ông từ khi còn trong bụng mẹ, thậm chí trước đó nữa; Đức Chúa Trời đã bổ nhiệm ông từ trước khi sáng thế, để trở nên một nhà lãnh đạo cho thế hệ đó, để đem sự xuất hành này đến cho dân sự.

⁶³ Trước đây đã lâu ở đây, tôi đã giảng cho các thiếu nhi ở đây trong đền tạm này, và có một bài giảng ngắn về họ; và đã kể, hay đưa ra một minh họa về thế nào mà Giô-kê-bết, cách bà đã cầu nguyện thế nào, bà và Am-ram, cha của Môi-se, về việc làm điều gì đó để giải cứu dân sự. Và Am-ram đã thấy khả tượng về Đức Chúa Trời đang đứng, hay một Thiên sứ, chỉ về hướng bắc, và bảo cho ông điều gì sẽ xảy ra. Và cậu bé Môi-se đã được sinh ra. Và họ không hề sợ mạng lệnh của vua, cũng không sợ những sự đe dọa. Họ biết rằng Đức Chúa Trời đã đặt tay Ngài trên Môi-se, và điều đó không có gì bàn cãi. Đúng vậy. Cho dù nhà vua nói gì, những nhà chính trị thế giới nói gì, bất cứ ai khác nói gì, họ biết Đức Chúa Trời đã đặt tay Ngài trên Môi-se. Cho nên họ không sợ khi phải thả ông ra, ngay giữa bầy cá sấu; khi chúng được nuôi

ăn mập lên bằng các con trẻ Hê-bơ-rơ, khi người ta đem chúng ra cho cá sấu ăn. Và tuy nhiên Môi-se được đặt ngay trong một chiếc rương nhỏ và đưa ra giữa bầy cá sấu, ngay giữa chúng. Bởi vì, họ không sợ hãi điều gì, họ biết Đức Chúa Trời đã đặt tay Ngài trên Môi-se.

⁶⁴ Ô, bây giờ, nếu chúng ta có thể thật sự biết được điều tương tự, Đấng Lãnh Đạo tuyệt vời đó của chúng ta, Đức Thánh Linh, Đức Chúa Trời đã sai Ngài đến. Và Ngài là Đấng Lãnh Đạo của chúng ta. Và cho dầu thế gian này nói gì đi nữa, và họ cười vào mặt anh chị em và chế giễu anh chị em nhiều chừng nào đi nữa, chúng ta cứ đi theo Đấng Lãnh Đạo của chúng ta! Đức Chúa Trời đã sai Đức Thánh Linh đến làm Đấng Lãnh Đạo của chúng ta. Hiểu không? “Còn ít lâu thế gian chẳng thấy Ta nữa. Nhưng các người sẽ thấy Ta, vì Ta sẽ ở cùng các người, thậm chí ở trong các người, cho đến tận thế.” Vậy, Đấng Lãnh Đạo vĩ đại của chúng ta đang ở với chúng ta, Đức Thánh Linh. Bây giờ chúng ta phải đi theo Đấng Lãnh Đạo này và làm theo những gì Ngài bảo phải làm. Và Đấng Lãnh Đạo này sẽ không bao giờ để cho chúng ta lầm đường lạc lối, Ngài giữ cho chúng ta ở ngay trong con đường của Kinh Thánh mọi lúc. Nhưng Ngài không bao giờ đi tới một bên *này* vì điều gì đó, và phía *này* vì điều gì đó. Ngài sẽ cứ ở lại ngay thẳng trong con đường lời Kinh Thánh.

⁶⁵ Và Môi-se đã có một khóa học để ông nhận lấy dân Y-sơ-ra-ên, và đi theo sau đó ngay bên kia Biển Đỏ, vượt qua sông Giô-danh, đi ngay vào miền đất hứa, băng qua đồng vắng. Không phải Môi-se vượt qua khỏi ranh giới. Không phải Đức Chúa Trời đã vượt ra khỏi ranh giới. Chính dân sự đã đi ra ngoài hàng lối, để rồi gây ra nhiều nan đề. Cho nên, chúng ta hãy suy nghĩ về những điều này bây giờ. (Thứ lỗi cho tôi.)

⁶⁶ Môi-se, như người lãnh đạo được xúc dầu. Cuối cùng, khi ông đã tỏ ra cho dân sự, bằng những dấu kỳ phép lạ, điều mà chỉ một mình Đức Chúa Trời mới có thể làm được, ông đã thực hiện những dấu lạ trước mặt những trưởng lão của Y-sơ-ra-ên, và trước dân Y-sơ-ra-ên, đến nỗi họ thỏa lòng rằng Môi-se này là người được xúc dầu để đem họ ra khỏi đất nước này, đến vùng đất tốt lành đó đã được hứa ban cho họ. Rồi khi họ thấy những

điều lớn lao này mà Môi-se đã làm trong Danh Đức Chúa Trời, họ muốn đi theo ông. Và ông đã đưa họ đi ra, dẫn họ vượt qua Biển Đỏ, băng qua, trên vùng đất khô cằn, và vào hành trình trong đồng vắng, mà đó có nghĩa là thời kỳ thử thách.

⁶⁷ Khi một người tiếp nhận Đấng Christ làm Cứu Chúa của mình, mọi thứ đều ở trên nóc nhà. Nhưng, trước khi người này có thể đến với phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh; người này, người đó trước hết phải trải qua tiến trình thánh hóa. Người đó phải trải qua thời kỳ thử nghiệm trong đời sống mình. Tất cả anh chị em đều đã có nó. Người ấy phải trải qua thời gian thử thách này. “Mỗi con trai mà đến với Đức Chúa Trời, thì trước hết đều bị cho roi cho vọt, bị sửa phạt, được uốn nắn. Và nếu chúng ta không thể chịu được sự sửa phạt, thì điều đó cho thấy chúng ta không phải là con cái của Đức Chúa Trời; chúng ta là con ngoại tình, chứ không phải con cái của Đức Chúa Trời,” Kinh Thánh đã chép vậy. Nhưng nếu chúng ta chịu được sự sửa phạt, và biết rằng “mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời,” thì chúng ta là những con trai và con gái của Đức Chúa Trời, rồi Ngài ấn chứng cho chúng ta bằng Đức Thánh Linh cho đến ngày chúng ta được cứu chuộc. Xem đây, đó là sự sửa phạt, sự căng thẳng, điều mà chúng ta phải trải qua.

Và dân Y-sơ-ra-ên, một hình bóng mang tính lịch sử, đã phải trải qua sự sửa phạt này.

⁶⁸ Vậy thì, khi họ còn ở dưới Ê-díp-tô, và Đức Chúa Trời đã sai Môi-se đến. Và ông đã giơ gậy lên, và ruồi mòng và chấy rận đã xuất hiện trên mặt đất. Ông đưa gậy hướng về phía mặt trời, và nó bèn lặn xuống. Ông chỉ gậy xuống nước, và nước hóa thành máu. Ồ, dân Y-sơ-ra-ên ở tại Ca-na-an... ở tại—tại Gô-sen, đã từng có một thời kỳ đầy vinh quang; mặt trời không bao giờ lặn xuống, những dịch bệnh không bao giờ xảy đến với họ; ồ, họ thực sự có một thời kỳ đầy vinh hiển!

⁶⁹ Giống như thời kỳ đầu khi anh chị em được cứu. Mọi sự, chìm chóc khác nhau, và mọi người đều thấy êm dịu. Và, ồ, mọi sự thật đẹp để làm sao khi anh chị em lúc đầu mới được cứu! Rồi xảy đến thời kỳ thử thách, thời kỳ sửa phạt, thánh hóa, thánh hóa chính anh chị em khỏi những điều thuộc về thế gian, “hãy

quãng hết những gánh nặng dễ vấn vương anh chị em.” Anh em, đàn ông, phải bỏ hút thuốc lá, bỏ uống rượu, từ bỏ việc đi đánh bi-da, những bữa tiệc thâu đêm của anh em. Tất cả những điều đó, anh em phải làm cho mình nên thánh khỏi chúng, bởi đức tin đặt vào Huyết của Chúa Jêsus Christ. Hãy làm cho mình nên thánh! Chị em phụ nữ phải để cho tóc của mình dài ra, mặc áo đầm dài, và hành động khác hơn là những gì chị em đã từng làm. Thời gian làm nên thánh! Nhiều lần họ nổi loạn và quay lại; ồ, đó không phải là con cái của Đức Chúa Trời, đấy. Con cái của Đức Chúa Trời phải hướng thẳng về Đồi Sọ, và biết rằng đó là điều ích lợi cho mình.

⁷⁰ Rồi theo tiến trình thời gian đó, có lúc đã có sự sa ngã lớn xảy ra, trong Y-sơ-ra-ên. Khi đám đông lớn này đến thời điểm, rồi dân sự bắt đầu sa ngã, từ hướng này sang hướng khác. Rồi trong sự chuyện trò của họ, “Ồ, ước chi chúng tôi còn ở dưới xứ Ê-díp-tô. Linh hồn chúng tôi đã gớm ghê thứ đồ ăn đạm bạc này.” Nói cách khác, nếu tôi có thể coi nó mang tính lịch sử bây giờ, thì đó chính là những gì họ đã nói.

⁷¹ Bây giờ trong thời hiện đại, nó sẽ là, “Ồ, mỗi tối thứ Tư, buổi nhóm cầu nguyện! Mỗi sáng Chúa nhật, trở lại với nhà thờ! Chúng ta nghe điều gì? Cũng giống vậy; thầy giảng đứng lên và giảng; những bài hát; cứ quay lại như vậy.” Đấy, thế thì anh chị em chỉ đang đi như bốn phận. Anh chị em không phải là người thờ phượng. Người thờ phượng phải đi đến đó để thờ phượng, bày tỏ chính mình trước mặt Đức Chúa Trời, ngợi khen Đức Chúa Trời vì sự nhơn từ của Ngài; với mọi Lời, người ấy bám giữ lấy Nó.

⁷² Giống như tình yêu chân thật. Nếu anh em đến với một cô gái bởi vì anh em biết rằng đó là bốn phận, hay là chị em đến với chàng trai, khi chị em còn trẻ. “Mẹ tôi muốn tôi đi chơi cùng với anh chàng này, nhưng tôi thật sự không thể nào chịu nổi anh ta.” Chị em không nhận được gì về việc anh ta đến gặp chị em. Hoặc, nếu cũng như vậy đối với cô gái đến với chàng trai, hoặc chàng trai đến với cô gái. Anh em đi với cô ta, nhưng cô ta thật là chán; mẹ muốn anh em đi với cô ta bởi vì cô ta là mẫu cô gái mà mẹ thích. Đấy, điều đó làm anh em chán ngấy; không có một tình

yêu chân thật. Nhưng anh em không quan tâm, anh em không muốn làm theo, anh em không muốn gặp cô ta. Và đó là một...Ồ, đó thật là điều kinh khủng. Và khi anh ta đến gặp chị em, Ồ, chị em ước gì anh ta ra về, cho mau.

⁷³ Đó cũng là cách tương tự khi anh chị em nói, “Tại sao ông ấy giảng lâu thế? Còn tất cả điều ngớ ngẩn này, và mọi thứ thì làm sao?” Xem đấy, anh chị em không ở trong tình yêu.

⁷⁴ Nhưng khi anh chị em thật sự gắn bó với mọi Lời, như Thánh Linh đã cho anh chị em lời cảnh cáo sáng hôm nay, đấy, “Hãy giữ chặt với mọi Lời.” Đó có thể là điều Ngài đã và đang nói với anh chị em. Hãy giữ chặt lấy! Đó là Sự sống Đời đời, mọi Lời của Đức Chúa Trời. Đó là một niềm vui sướng khi đi nhà thờ, dưới bất cứ hoàn cảnh nào. Cho dù trời nóng, lạnh, ẩm đạm, cho dù người ta có làm âm ỉ, cầu nhàu, bất cứ điều gì họ đang làm đi nữa, thì vẫn là niềm vui khi được nghe Lời Chúa. Thế thì anh chị em ở trong tình yêu cùng với Đấng Christ lúc đó, đấy, anh chị em thích đi nhà thờ.

⁷⁵ “Ồ, cưng ơi, Chúa nhật lại đến rồi, anh nghĩ chúng ta phải tắm rửa mấy đứa trẻ và đi xuống đó. Ồi, thật là chán!” Thấy đó, anh chị em không ở trong tình yêu.

⁷⁶ Nhưng nếu anh chị em thật sự ở trong tình yêu, anh chị em không cần chờ cho đến sáng Chúa nhật, anh chị em cứ xuống đó cùng với họ. Và chúng ta đi, và lìa khỏi...Dân sự của Đức Chúa Trời, họ không làm cho anh chị em chán ngán. Ồ, họ là—họ là những người anh em và chị em. Như tôi đã từng nói, “Anh chị em trở nên dày đặc như mật đường Lúa miến vào một buổi sáng trời lạnh.” Nó—nó không chảy, nó cứ ở lại với nhau, anh chị em biết, giữ chặt lấy nhau. Vậy thì, đó là sự diễn tả thô thiển, nhưng nó—nó—nó là điều tôi đang cố gắng muốn làm cho anh chị em hiểu, anh chị em biết đấy. Anh chị em gắn bó với nhau. Và trời càng lạnh, chúng càng dính chặt lấy nhau. Và đó là cách chúng ta nên làm. Càng lạnh...

Khi những người bạn trần gian chán bỏ,
Vẫn thân thiết với Ngài càng hơn.

77 Và điều chúng ta yêu thương, lẫn nhau, là không phải vì chúng ta là ai; nhưng chính là trong Đấng Christ, mà chúng ta yêu nhau, anh chị em biết đấy. Chính Đức Chúa Trời mà ở trong bản thể chúng ta, mà chúng ta yêu. Bây giờ chúng ta thích đến với nhau. Chúng ta đã thường hát bài thánh ca cổ:

Phước thay mối dây kết thân
 Kết hiệp lòng ta bằng tình yêu Đấng Christ;
 Trong hồi tương giao chung cùng tâm trí
 Giống như trên miền Thiên thành.

Thấy đó, sự tương giao bởi cùng tâm trí thì giống như trên miền Thiên thành.

Chúng ta trước ngôi Cha,
 Một lòng kêu cầu thiết tha;
 Kính sợ, hy vọng, mục đích chúng ta đều là
 một,
 Lẫn an ủi và quan tâm.

78 Hiểu không? Vâng, thưa quý vị! Khi một người được phước, tất cả chúng ta đều vui mừng về điều đó. Khi một người buồn, chúng ta đều buồn với họ. Chúng ta, chúng ta cần có nhau. Vậy thì đó là cách mà chúng ta phải làm.

79 Và đó là cách mà dân Y-sơ-ra-ên đã phải làm. Nhưng nó trở nên gánh nặng, “Ồ, bánh đạm bạc cũ này, bánh Thiên sứ!Ồ, chúng ta quan tâm gì về thứ bánh đạm bạc xưa này? Linh hồn của chúng ta đã chán ngán lắm rồi! Và mọi sự đều sai lầm. Và— và ma-na xưa cũ mà rơi xuống mỗi đêm, ồ, chúng ta thích củ tỏi và củ kiệu ở xứ Ê-díp-tô hơn.” Anh chị em thấy đó, tấm lòng của họ không sẵn sàng cho cuộc hành trình.

80 Và khi một người nam hay một người nữ bắt đầu phàn nàn về việc đi nhà thờ, họ đã quá mệt mỏi về việc đi nhà thờ, họ không sẵn sàng cho cuộc hành trình. Đúng vậy. Có điều gì đó sai trật ở đâu đó.

81 Ôi, khi anh chị em yêu mến Đức Chúa Trời, và nghĩ rằng anh chị em đang đi đến Thiên đàng, thì tất cả anh chị em sẽ cùng nhau đi!

Phước bấy mỗi giao thân, phước bấy mỗi vui
 thần,
 Giờ mà tôi dựa nương Cánh Tay vĩnh sinh;
 Ồ, phước bấy chốn an thân với Chúa tôi rất gần,
 Giờ mà tôi dựa nương Cánh Tay vĩnh sinh.

Thật là một...Chúng ta hát những bài thánh ca đó.

Chúng ta cùng chia niềm đau,
 Nỗi ưu phiền mà chúng ta đang mang;
 Và thường thường tuôn đổ ra với nhau
 Những giọt lệ đồng cảm.
 Khi chúng ta cách xa,
 Nỗi đau chất ngất trong lòng;
 Nhưng lòng chúng ta vẫn sẽ kết hiệp,
 Và hy vọng gặp lại trong giờ cầu nguyện tiếp
 theo. (Vâng, thưa quý vị, vẫn sẽ liên kết trong
 lòng!)

⁸² Bây giờ anh chị em đang chuẩn bị cho cuộc hành trình, đấy, anh chị em đã sẵn sàng bước vào miền Đất hứa. Thời kỳ thử nghiệm, có một vùng đất hiểm nguy; đồng vắng, thời gian thử nghiệm.

⁸³ Dân Y-sơ-ra-ên, trong thời gian thử nghiệm của mình, họ đã cãi nhau và gây lộn xộn với nhau, và chán ngán thức ăn. Và họ muốn quay trở lại xứ Ê-díp-tô.

⁸⁴ Và rồi họ bắt đầu phàn nàn về người lãnh đạo của họ. Ồ, họ sợ rằng người đang dẫn họ đi sai lối; sau khi ông đã chứng tỏ chính mình là người lãnh đạo, và Đức Chúa Trời đã minh chứng rằng ông là người lãnh đạo. “Ồ, có lẽ chúng ta hành động hơi cuồng tín một chút. Và—và có lẽ chúng ta phải ra khỏi cảnh này, tất cả những bước chúng ta đều đã sai lạc,” hoặc, điều gì đó tương tự như vậy, đấy, họ đã tán gẫu chống lại Đức Chúa Trời và chống lại Mô-i-se, Đức Chúa Trời và người lãnh đạo của Ngài.

⁸⁵ Vậy thì khi chúng ta đến một chỗ, và nói rằng, “Tôi không biết Lời có nghĩa là *Điều này*, hay không,” và, “tôi không biết về Đức Thánh Linh; tôi hơi hoài nghi về Điều đó. Tôi biết những người khác thì không.” Ồ, đi trở lại Ê-díp-tô. Hiểu không?

⁸⁶ Nhưng nếu anh chị em thật sự quyết định tiếp tục ở lại trên con đường, thì hãy ở lại với Đấng Lãnh Đạo này, là Đức Thánh Linh, ở lại với Lời. Và nếu anh chị em ở lại với Thánh Linh, thì Ngài sẽ giữ anh chị em ở trong Lời. Đúng thế. Điều đó sẽ khiến anh chị em đi theo đường lối, con đường của Lời. Và đừng sợ Điều đó. Nó sẽ không tổn hại gì, Điều đó chỉ giúp đỡ anh chị em khi anh chị em bị tổn hại. Ngài chữa lành tất cả những vết thương, Đức Thánh Linh sẽ làm vậy.

⁸⁷ Bây giờ chúng ta nhận thấy rằng, suốt con đường đi, sau khi họ làm điều này, họ đến một nơi gọi là Hô-rếp. Và H-ô-r-ế-p, Hô-rếp, rồi chúng ta nhận thấy...Chúng ta hãy tìm hiểu cái tên đó. Đó là chỗ cái—cái tên *Hô-rếp* có nghĩa là một “nơi khô hạn” hay một “sa mạc.”

⁸⁸ Và khi chúng ta bước ra khỏi sự thông công với nhau trong hội thánh, ra khỏi sự thông công với Đức Thánh Linh, điều đó mang chúng ta đến với nơi khô hạn, sa mạc, không có sự sống, mọi sinh vật đều có gai góc ở trên mình. Đây, một—một sa mạc, một mẫu nhỏ xương rồng có gai trên nó. Anh chị em có biết đó là gì không? Đó là một chiếc lá nhỏ mềm mại quý giá bị thiếu nước, nó chỉ tự quăn lại cho đến nỗi trở nên một chiếc gai. Và khi anh chị em thấy ai giống như vậy, có lẽ đó là một linh hồn quý giá mà có thể đã được tưới nước thích hợp, sẽ là chiếc lá nhỏ bé mềm mại hay là cái gì đó. Nhưng thay vì thế, nó đã bị thương tổn đến nỗi trở thành một chiếc gai, cứ đâm thọc mọi thứ, anh chị em biết, tìm thấy lỗi lầm. Chỉ một điều nó cần là nước. Chỉ thế thôi. Nó chỉ thật sự cần được một—một sự phục hưng, hoặc cần được tan vỡ, một sự làm tươi mới lại từ Chúa. Nó sẽ—nó sẽ tự phơi bày chính mình ra, nếu anh chị em chỉ đặt nó vào trong nước.

⁸⁹ Nhưng, đó lại là nơi họ sống trong nơi đó phải chịu khổ trong điều kiện của nơi đó. Và những ai muốn sống trong bầu không khí đó, mà mọi thứ cứ đâm thọc và rối rắm, và cãi cọ và làm ẩm ỉ giống như vậy, ồ, anh chị em sẽ chỉ sống dưới bầu không khí đó, chỉ thế thôi. Nhưng chúng ta không phải sống nơi đó, không cần thiết cho chúng ta phải ở lại nơi đó.

⁹⁰ Vậy thì, Hô-rếp là nơi mà Đức Chúa Trời nản lòng với dân sự, bởi vì họ đã lang thang trong nơi này và phải chịu hoàn cảnh này.

Và Ngài đã khiến họ lòng vòng tới đó, bởi vì họ không chịu bước đi theo đường lối. Họ đã từ bỏ con—con đường chính, để đi trên con đường ngoài lề này. Và rồi điều đó khiến cho Đức Chúa Trời làm điều gì đó vô cùng kinh khủng. Ngài...Đã khiến Đức Chúa Trời giao cho Môi-se lấy cây gậy xét đoán để ông xét đoán dân sự, và đã đập vào Văng Đá, khiến cho nước chảy ra.

⁹¹ Bây giờ, có một bài học tuyệt vời ở đây nếu chúng ta có thể hiểu được nó, đấy. Và bởi vì rằng chúng ta quá chăm về đồ ăn thức uống, và hướng về thế gian, và các thứ, điều đó đã khiến cho Đức Chúa Trời phải thi hành sự phán xét thế gian và đập Chính Con Ngài với nó, tại Đồi Sọ, để chúng ta có thể được tự do. Anh chị em hiểu điều tôi muốn nói không?

⁹² Vậy thì, để khiến cho những con người này có nước uống, sau khi họ trải qua nơi đó, nơi khô hạn này đã được trở nên một Đồi Sọ. Và tại đó Đức Chúa Trời đã bảo Môi-se, Ngài phán, “Hãy cầm gậy và dẫn theo những trưởng lão, rồi đi ra, và Ta sẽ đứng ở trên Văng Đá đằng trước ngươi.” Và Văng Đá này là Đấng Christ. Và Môi-se, với cây gậy mà ông đã mang sự phán xét trên dân Y-sơ-ra-ên, lấy chính cây gậy này và đập sự phán xét của Đức Chúa Trời trên Văng Đá. Hiểu không? Ông đã đem hết những tội lỗi của dân sự vào trong cây gậy này. Mà, đáng lẽ ra ông nên đập vào dân sự. Thay vì đập vào dân sự, ông đập vào Văng Đá. Và Văng Đá, qua công việc của Đức Chúa Trời, đã đem lại sự cứu rỗi, đem đến nước uống cho một dân bị hư mất. Nó đã đem sự sống đến cho một dân sắp chết. Và đó là những gì Đức Chúa Trời đã làm bởi việc cầm lấy cây gậy tượng trưng cho sự phán xét của Ngài—của Ngài, và quán hết tội lỗi của tôi và của anh chị em vào cây gậy này; khi mà lẽ ra cây gậy đó nên đập vào chúng ta, nhưng nó đã đập vào Đấng Christ; để từ nơi Ngài *nước* được lưu xuất ra, nước này có nghĩa là “Thánh Linh,” Đức Thánh Linh đã đến từ Ngài, để ban cho chúng ta Sự Sống. Bây giờ chúng ta đang có Sự sống Đồi đời. Vậy thì, Văng Đá đó chính là Đấng Christ. Bây giờ chúng ta cần lưu ý.

⁹³ Tôi đã từng nhìn thấy nhiều bức tranh trí tuệ về Văng Đá này. Tôi đã thấy một trong những bức có tính phê phán nhất, cách đây không lâu, cho đến khi ở đó có một—một hòn đá nhỏ nằm trên

đỉnh đồi. Và—và Mô-i-se được bảo phải đập vào hòn đá này, và dân Y-sơ-ra-ên đã ở dưới đó với một cái tách trà, họ hứng từng giọt nước nhỏ nhỏ xuống từ hòn đá đó để uống. Vậy thì đó chỉ là ý tưởng của ai đó thôi.

94 Nhưng khi Vầng Đá này tuôn tràn nước của Nó ra, có hơn hai triệu người, bên cạnh đó còn có bò, lạc đà, và mọi vật khác đã uống trong các chậu nước từ Nó. Nó là một dòng suối phun ra từ nơi đó!

95 Đó cũng là cách mà người ta cố gắng tạo nên Đấng Christ, Đức Thánh Linh ngày hôm nay. “Nó chỉ là những giọt nước nhỏ nhỏ.” Đấy, chỉ đủ để khiến cho anh chị em tin rằng đó là Đức Chúa Trời. Không.

96 Đó là một Nguồn Nước dồi dào! Đa-vít đã nói, “Chén tôi đầy tràn!” Đó chính là sự thúc đẩy của Đức Thánh Linh.

97 Người ta ngại về Nó lắm. Một số người nói, “Ồ, tôi hơi ngại tôi sẽ phải làm *điều này* hay *điều nọ*, hoặc nếu tôi tình cờ đi quá sâu một chút. Tôi có thể chỉ cho anh người nào đó đã đi quá xa một chút.” Nhưng anh chị em chưa bao giờ chỉ ra người đã không đi xa đủ. Hiểu không? Vâng, còn những người đã không đi xa đủ thì sao?

98 Vậy thì, chúng ta đã có một số người có đời sống xác thật, có những bước chân sai trật. Và—và không phải Đức Chúa Trời, nhưng dân sự đã trở nên...Không phải bởi sự lãnh đạo không tốt, và vân vân, khiến họ đã đi những bước sai lạc, và họ đi đến với chủ nghĩa cuồng tín. Và rồi cả thế gian, ma quỷ chỉ trở họ, “Thấy đó! Thấy đó!”

99Ồ, xin để tôi đứng đây sáng hôm nay và chỉ rõ lại với hàng chục triệu lần này nữa điều đó chưa bao giờ từng bắt đầu. Còn về họ thì sao? Đấy, hãy nhìn vào tình trạng của họ. Hãy nhìn xem một gã như Eichmann ngày hôm nay, với sự cao nhất...Họ nói, “Những người ngũ tuần thì phi đạo đức và thô thiển, và họ không được giáo dục,” hay là điều tương tự như vậy. Hãy nhìn xem Eichmann, một trong những người học thức cao nhất trên thế giới. Và ông ta đã giết chết, sáu triệu trẻ em và đàn bà và đàn

ông, sáu triệu linh hồn. Anh chị em không ai muốn chỉ ra người nào đó như thế.

¹⁰⁰ Nhưng người tầm thường nào đó mà hầu như, không thể đọc, có lẽ đọc tên nào đó trong Kinh Thánh cũng sai, và, hay có thể nói điều gì đó hay làm điều gì đó sai, hay phạm lỗi lầm nào đó, báo chí muốn viết lên điều đó lên khắp mọi nơi, và nói, “Họ không đáng tin cậy.”

¹⁰¹ Thế thì nếu điều đó không thể đáng tin cậy, tại sao không phải là sự giáo dục, những sự việc và những người trí thức mà họ có ngày hôm nay? Hãy nhìn vào Adolf Hitler. Hãy nhìn những bộ não của thế giới ngày hôm nay. Hãy nhìn họ. Người xưa nói, “Cái gì có thể áp dụng cho người này thì cũng có thể áp dụng cho người khác.”

¹⁰² Sự việc anh chị em phải làm đều có thể, nhờ Đức Thánh Linh, để phân chia ra điều gì đúng điều gì sai, và nhận lấy điều gì là đúng và sai.

¹⁰³ Vậy thì, chúng ta nhận ra rằng Đồi Sọ này mà họ đã có, và nguồn nước sự sống lưu xuất ra cho dân sự.

¹⁰⁴ Vậy thì, một số người nương dựa vào trí và lòng của họ, mà tất cả những người Y-sơ-ra-ên đã uống, và rồi họ chất đồ đạc lên lạc đà và buộc những con ngựa vào xe, và vân vân, và dẫn con cái của họ và tiếp tục hành trình đến nơi nào khác, và bỏ lại Vầng Đá đó, đang nhỏ giọt. Điều đó là sai.

¹⁰⁵ Vầng Đá đó đã đi theo họ, và nước đó đã đi theo họ. Bây giờ trong Cô-rinh-tô Nhất, chương thứ 10, tôi tin, và câu thứ 11, anh chị em có thể tìm thấy nó, rằng “Vầng Đá đó đi theo dân Y-sơ-ra-ên.” Từ đó về sau bất cứ nơi nào họ đi, Vầng Đá vẫn đi cùng với họ, và dòng nước đã đi theo họ.

¹⁰⁶ Thật là một hình bóng tuyệt vời, một—một sự nắm giữ tuyệt đẹp và cái neo cho kẻ tin ngày nay, những kẻ biết rằng Vầng Đá đó mà từng bị đánh đập, Nước đó mà đã từng đổ ra từ Đồi Sọ, đi cùng chúng ta bất nơi đâu chúng ta đi.Ồ, chao ôi! Sẽ không quay trở lại một nơi nào đó, và nói rằng, “Ồ, chúng ta đã có Nước ngày hôm kia, ở trên đó.” Chúng ta đã có Nước ngày nay, ngay tại đây,

bởi vì Văng Đá đó là Đấng Christ! Và Đấng Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

¹⁰⁷ Thấy đó, Văng Đá đó đã đi theo dân Y-sơ-ra-ên. Họ chưa bao giờ đi theo Văng Đá, nhưng Văng Đá đã đi theo họ. A-men. Y-sơ-ra-ên tiếp tục cuộc hành trình của mình. Họ chỉ có một điều để làm, đó là, giữ đúng đường lối, đi thẳng vào miền đất hứa. Và Văng Đá và nước đã đi theo họ.

...Văng Đá đang đi theo họ:...

Cô-rinh-tô Nhất nói cho anh chị em biết vậy, chương thứ 10. Đúng vậy.

...Văng Đá đó là Đấng Christ.

¹⁰⁸ Đức Chúa Trời đã lấy những sự phán xét dành cho dân sự và đặt chúng trên Đấng Christ, và đập Ngài. Anh chị em có để ý, có một khe nứt trên Văng Đá, từ đó trở đi không? Văng Đá có một khe nứt trong nó, chỗ mà Mô-i-se đã đập vào. Và Đấng Christ có một khe nứt, khi Ngài bị đập, “Ngài vì cơ tội lỗi chúng ta mà bị vết, và bởi lần roi Ngài chịu chúng ta được chữa lành.” Từ Sự Sống đó lưu xuất ra Nước Sống để ngày hôm nay chúng ta vui hưởng!

¹⁰⁹ Bây giờ, để có được Sự Sống đó, hãy nhớ, Sự Sống của Đấng Christ ở lại với Hội thánh. Halêlugia! Ô, nếu chúng ta có thể neo chắc những tư tưởng của chúng ta ở đó trong mười phút nữa! Đấng Christ không lia bỏ Hội thánh. “Ta sẽ ở cùng các ngươi luôn, thậm chí cho đến tận thế.” Chính là dân sự lia bỏ Đấng Christ, chứ không phải Đấng Christ lia bỏ dân sự. Dân sự lia bỏ Nó, bởi sự vô tín của họ. Họ lia bỏ Đấng Christ, chứ không phải Đấng Christ lia bỏ dân sự.

¹¹⁰ Dân Y-sơ-ra-ên đã lia bỏ suối nước, không phải suối nước lia bỏ dân Y-sơ-ra-ên. Hiểu không? Vì, Kinh Thánh tuyên bố rõ ràng rằng, “Văng Đá và nước đã đi theo dân Y-sơ-ra-ên.” Đã đi theo họ! Bất cứ nơi nào họ đi, Nó cũng đã đi theo.

¹¹¹ Ôi, tôi thích, sáng hôm nay, nếu chúng ta có thì giờ, lật qua tới chương 1 của sách Giô-suê, chỗ mà Ngài đã phán, “Phàm nơi nào bàn chân các ngươi đạp đến, Ta sẽ ban cho các ngươi. Bất cứ nơi nào ngươi đi, Chúa là Đức Chúa Trời cũng ở cùng ngươi.

Đừng sợ bất cứ người nào. Hãy vững lòng bền chí! Bất cứ nơi nào người bước đến, Ta ở ngay đó với người, mặc dù là bất cứ nơi đâu.” Đức Chúa Trời đi cùng với Giô-suê!

112 Cũng Đức Chúa Trời đó đi cùng Hội thánh của Ngài buổi sáng hôm nay. Chúng ta hãy uống nước từ Nguồn suối này nơi kia. Bất cứ nơi nào anh chị em bước đến, đó là nơi Đức Chúa Trời sẽ ở ngay với anh chị em, để tưới nước và ban cho anh chị em Sự Sống. “Ta sẽ ở cùng các người luôn, cho đến tận thế.” Đấng Christ hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không bao giờ thay đổi. Quy luật của Đức Chúa Trời.

113 Vậy thì anh chị em nói, “Thế thì, Anh Branham ơi, tại sao chúng ta không làm được những điều mà chúng ta nên làm? Làm thế nào những ân tứ này nọ của chúng ta trong hội thánh không tỏ ra được thái độ của nó, với nơi nó đáng phải có? Làm sao hội thánh của chúng ta không được nâng lên tầm mức mà lẽ ra nó nên có?” Dân sự, trong thời kỳ thử nghiệm, rời khỏi giống như dân Y-sơ-ra-ên đã làm. Họ nghĩ rằng Đức Chúa Trời đã lia bỏ họ.

114 Nhưng, nên nhớ, Vàng Đá không bao giờ lia bỏ Y-sơ-ra-ên. Y-sơ-ra-ên đã lia bỏ Vàng Đá, nó đã quên về Vàng Đá đang ở với họ mọi lúc. Nó đã ở ngay đó, đi ngay với họ cho đến cuối con đường. “Nó đã đi theo họ.” Không xa lắm để không thể nói gì được. Nó không xa quá tầm nghe. Hay là, không xa quá tầm nhìn.

115 Và Đấng Christ cũng không vậy! Với Hội thánh ngày hôm nay, Ngài không ở xa quá tầm có thể nói. Một số anh chị em đã sa sút, và đã làm những làm điều mà sai trật, và anh chị em mất niềm vui, và Nước của anh chị em bị khô cạn. Ngài vẫn còn đang ở trong tâm nói của anh chị em. Ngài đi theo anh chị em. Ngài biết mọi bước chân anh chị em đi và mọi điều anh chị em làm. Ngài đang mong đợi nghe anh chị em gọi Ngài xuất hiện.

116 Và lễ ngũ tuần vĩ đại này đang vận hành ngày nay, Đức Chúa Trời đang mong đợi anh chị em gọi Ngài xuất hiện. Anh chị em không ở quá xa tầm nói với Ngài. Dầu cho chúng ta đã làm gì sai, và đã phạm tội, đã quay lưng lại với Ngài, và—và làm những điều mà chúng ta không nên làm, nhưng tuy nhiên Ngài vẫn ở cùng chúng ta. Đấng Christ phán Ngài sẽ ở cùng chúng ta.

117 Kinh Thánh chép, “Nước đã đi theo dân Y-sơ-ra-ên.” Khi họ khát, họ biết rằng nước đã ở gần.

118 Vậy thì, những điều này đang được kiểm soát bởi quy luật. Toàn bộ hệ thống của Đức Chúa Trời được sắp đặt bởi quy luật. Bây giờ chúng ta sẽ đề cập...Chúng ta hãy dừng lại một chút.

119 Chúng ta hãy lấy trái đất này làm ví dụ. Nó quay, cứ hai mươi bốn giờ nó hoàn thành một vòng xoay quanh trục, thật hoàn hảo, mà...Chúng ta đã chưa bao giờ có thể, với tất cả nền khoa học của chúng ta, để tạo nên một chiếc đồng hồ giữ giờ hoàn hảo. Cứ mỗi một lúc, những chiếc đồng hồ tốt nhất họ từng làm nên, trong suốt một năm, nó sẽ tăng thêm hay mất đi nhiều phút. Nhưng trái đất chưa bao giờ sai mà nó còn đúng đến từng giây. Thật quá hoàn hảo đến nỗi những nhà khoa học ngày nay, những nhà du hành vũ trụ có thể nói cho anh chị em, trong hai mươi năm tới hay năm mươi năm tới, hoàn toàn chính xác mặt trời và mặt trăng sẽ đi qua lẫn nhau. Khi nó quay một vòng hai mươi bốn giờ, và nó quay theo thời gian của nó chung quanh quỹ đạo để tạo nên mùa, nó không bao giờ để lỡ một tích tắc. Halêlugia! Thật là hoàn hảo, bởi vì nó đi theo quy luật của Đức Chúa Trời.

120 Người ta biết thật chính xác khi nào thủy triều lên, đến từng phút, bởi vì họ biết thời điểm nào mặt trăng lặn. Và Đức Chúa Trời đã đặt mọi thứ theo quy luật. Và khi trăng lặn xuống, thì thủy triều cũng xuống với nó. Khi trăng lên, thủy triều cũng lên với nó. Và người ta biết một cách chính xác, bởi việc tính thời gian, khi nào mặt trăng đó sẽ lặn. Người ta có thể đặt điều đó lên trên lịch theo mặt trăng nhiều năm sắp tới, và nói cho anh chị em biết, tới giờ phút nào, khi thủy triều đó sẽ bắt đầu rút xuống. Chắc chắn, bởi vì điều đó phụ thuộc vào mặt trăng sẽ lặn, bởi vì nó được thiết lập theo quy luật của Đức Chúa Trời.

121 Một ngày nọ, tôi đang đứng, bên Hồ Michigan. Và tôi đã đi ngang qua Hồ Superior, trên đường đến Canada, hồ nước rất rộng lớn đó. Và tôi đứng đó, và tôi suy nghĩ, “Chiều ngang của hồ nước rộng lớn như thế này bao nhiêu dặm ở đây!” Và rồi sau khi tôi đã đi ngang qua Mich-...hay Hồ Superior, tôi sẽ đến Michigan, hầu như tương đương với mặt hồ. Và tới đó, từ Hồ Superior đến Hồ Michigan, từ Hồ Michigan đến Hồ Ontario, và chỉ...và Huron,

và tất cả những hồ kết nối lại với nhau. Bao nhiêu tí lần tí lần tí, và vô số thùng nước sạch chứa trong cái hồ đó!

¹²² Và đàng kia ở Nevada, và tại Arizona, New Mexico, miền Đông California, có hàng triệu mẫu đất khô, nứt nẻ. Vùng đất đó rất phì nhiêu đến nỗi, nếu nước đó có thể thấm vào đất ở đó, thì quốc gia này có thể nuôi được cả thế giới, không còn có ai đói, và có thể còn dư thừa để đổ xuống biển. Đúng thế! Hàng triệu mẫu kia sẽ mọc lên hàng triệu lần tấn khoai tây và bắp cải, và đậu và—và rau diếp, và rau cần và củ cải, và dưa leo, và nhiều thứ khác nữa. Đất sẽ mọc lên nhiều thứ, nó—nó chỉ đang chờ đợi nước.

¹²³ Và đây là nước ở trên *đây*, và đây là đất ở dưới *đây*. Vậy thì chúng ta có thể nhìn thấy nó, và chúng ta biết nó sẽ làm được điều đó, bởi vì chúng ta có thể thử nước và thấy nó trong sạch, và thử đất thì thấy nó rất màu mỡ. Vậy thì, tất cả ước muốn mà chúng ta có thể, sẽ không bao giờ đem chúng lại với nhau được. Nhưng, có một định luật, và định luật đó là lực hấp dẫn. Vậy thì, nếu chúng ta làm việc theo luật hấp dẫn, thì chúng ta có thể tưới từng chút của vùng đất đó, lấy nước từ hồ mà tưới cho nó. Nhưng chúng ta sẽ phải làm theo luật hấp dẫn. Chúng ta không thể ao ước mà được. Chúng ta không thể gào thét lên ở ngoài đó. Chúng ta không thể nào la hét lên là được. Chúng ta phải hành động theo luật hấp dẫn, để có được điều đó. Đức Chúa Trời đã đặt mọi thứ trong một quy luật.

¹²⁴ Tại đây, tôi đang suy nghĩ, tôi không biết tôi đã từng nói điều này với anh chị em, hay chưa. Tôi đã ở dưới Kentucky, đi săn những con sóc, cùng với Anh Wood, khoảng một năm trước. Và chúng tôi...Những con sóc hầu như khó tìm thấy, và vì vậy chúng tôi đi lên nhà của một ông bạn, để tìm hiểu về cách săn bắn. Một người có vài mẫu đất, và trên vùng đất này có nhiều cây rừng. Nhưng Anh Wood bảo tôi, rằng, “Người đó là người không theo đạo. Ông—ông ta là một người không tin.” Vì vậy anh nói rằng anh quen biết ông, vì vậy anh...hay là cha của anh quen biết với ông, anh đi qua và xin phép cho chúng tôi được đi săn ở đó.

¹²⁵ Chúng tôi lái xe đến chỗ của quý ông này. Và ông cụ và một người đàn ông khác nữa, cả hai đều ở tuổi bảy mươi, họ đang

ngồi dưới cây táo. Và Anh Wood bước đến chỗ người đàn ông này, và anh nói với ông, “Tôi có thể đi săn một lúc trên chỗ của ông cụ được không ạ?” Và ông đáp, “Ồ,” ông nói, “được chứ.” Ông hỏi, “Anh có phải là Wood không? Anh là con trai của Jim Wood phải không?”

Anh ấy đáp, “Dạ phải.”

¹²⁶ Ông nói, “Ồ, ông bạn Jim già chân thật, và đại loại như vậy.” Ông nói, “Anh có thể đi săn bất cứ chỗ nào anh muốn, ở trong vùng đất của tôi. Tôi có hàng trăm mẫu đất ở đây, anh cứ việc săn. Hãy xuống dưới những cái trũng kia, bất cứ chỗ nào anh muốn. Cứ tự nhiên như ở nhà anh.”

¹²⁷ Tôi ngồi trong xe, bởi vì tôi nghĩ thầy giảng và người không tin đạo không hợp với nhau, nếu chúng tôi xin một ân huệ của người không theo đạo này.

¹²⁸ Vì vậy một lát sau, Anh Wood hỏi, “Ồ, vậy thì, tôi có thể đưa mục sư của tôi đi cùng không? Tôi nghĩ thật là tốt khi có ông ấy đi cùng.”

¹²⁹ Và ông cụ này quay lại trên cây gậy của mình, và ông nói, “Wood, anh muốn nói với tôi rằng anh phải hạ thấp phẩm giá, đến nỗi anh cần phải có một thầy giảng đạo đi cùng với anh bất cứ nơi đâu anh đi à?”

¹³⁰ Và vì thế, tôi nghĩ, sau đó, tốt hơn tôi nên bước ra khỏi xe. Vì vậy tôi đã ra khỏi xe, và nói chuyện với cụ già đó một vài phút. Và ông cụ cho tôi biết thật nhanh rằng ông cụ không ưa những thầy giảng đạo cho lắm, bởi vì ông nghĩ họ nói đang về nói điều gì đó mà họ chẳng biết gì về.

¹³¹ Ông nói, “Họ chỉ khoác lác toàn những chuyện mà chính họ cũng không biết gì về nó.Ồ,” ông nói, “khi một người nói chuyện với tôi, tôi muốn ông ta biết mình đang nói về điều gì.” Vậy thì, đó là lẽ thường. Đó là lẽ thường. Ông nói, “Vậy, nếu một người nói chuyện với tôi, tôi không muốn anh ta nói đến điều gì đó, điều nọ, những giả thuyết mà anh ta cũng không biết gì. Tôi muốn anh ta nói điều gì đó mà anh ta biết mình đang nói về điều gì.”Ồ, tôi tôn trọng lời đó. Tôi kính nể ông cụ đó.

132 Và vì vậy tôi nói, “Ồ, dĩ nhiên, mỗi người có quan điểm riêng của mình.”

133 Và ông nói, “Có một thầy giảng kia đã đến đây tại vùng quê này, cách đây một vài năm, đã tổ chức một buổi nhóm tại Acton.” Và ông nói tiếp, “Thầy giảng này, đê mê nọ, là một người lạ trong vùng quê này, đã bảo một—một người phụ nữ đang ngồi trong cử tọa rằng, ‘Bà có một chiếc khăn tay trong túi của mình. Và bà là Bà A gì đó. Và bà có một người chị bị đau ở trên đồi ở đây. Tên của bà ấy là Bà B gì đó. Bà ta đang sắp chết, vì bệnh ung thư bao tử.’ Và nói, ‘Hãy lấy chiếc khăn tay này và đặt trên người chị của bà, và nói với bà ấy, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, bà ấy sẽ không chết, mà được sống.”’”

134 Ông nói, “Cũng chính người phụ nữ này là một trong những người bạn của chúng tôi.” Và nói tiếp, “Chúng tôi đem người đàn bà này...Đặt chiếc khăn tay này lên; hay người đàn ông này, đến với người đó.” Trước tiên ông nói, “Người đàn bà này, vợ tôi và tôi đã có mặt ở trên đó vào buổi sáng hôm ấy và đã chăm sóc, phục vụ cho người đàn bà này. Và bà đã bị bệnh rất nặng! Các bác sĩ đã bó tay, từ lâu. Bà bệnh nặng đến nỗi chúng tôi phải đổi tư thế của bà trong một cái khăn trải giường, nhấc bà lên để đặt bà xuống giường, để lật bà lại. Xoay chuyển bà trong cái khăn trải giường, bà bị bệnh quá nặng.” Ông nói, “Một đê mê nọ, ở trên đó, có một tiếng ồn giống như họ có người nào đó chết.”

135 Đó là Ben ở đằng kia, với chiếc khăn tay đó, đặt nó lên đó. Tôi tin rằng đó chính là anh, phải không, Ben? [Anh Ben nói, “A-men. A-men.”—Bt.] Chính Anh Ben đã ở trên đó, lấy chiếc khăn tay ấy, bởi vì anh đã chăm sóc cho người đàn bà ấy ở trên đó.

136 Và nói, “Sáng hôm sau, bà ta đang ăn những chiếc bánh táo rán.” Và nói, “Bà không chỉ tự làm việc của chính mình, nhưng bà còn làm giúp cho người hàng xóm nữa. Bà rất khỏe mạnh!” Ông nói, “Bây giờ tôi thật là ngạc nhiên. Nếu tôi đã thấy thầy giảng đó, ông ta biết mình đã nói về điều gì,” nói, “tôi—tôi muốn nói chuyện với ông ta.”

137 Anh Wood ngược nhìn tôi, và tôi ngược nhìn anh. Đứng đó, nhớp nhúa, và mồ hôi ước đẫm và dơ dáy, đã cắm trại trong rừng, và—và máu sọc dính đầy trên chúng tôi. Và vì vậy tôi đáp, “Ồ,”

tôi nói, “là...Ông muốn nói rằng ông có thể nói chuyện với anh chàng này và người đó sẽ nói với ông cách anh ấy đã làm điều đó thế nào chứ?”

Ông đáp, “Vâng, thưa ông, đó là điều tôi muốn nói đến.”

Tôi nói, “Ồ, đó là—đó là điều tốt.”

138 Tôi đang ăn một quả táo của ông cụ. Những chiếc áo khoác vàng úa cũ kỹ đang mặc trên chúng ở đó, anh chị em biết, vào mùa thu của năm, vào tháng Tám. Vì vậy tôi đã ăn quả táo nhỏ này, và tôi ăn hết sạch. Và tôi nói, “Táo này rất ngon.” Tôi nói, “Cây táo này đã có ở đó bao lâu rồi?”

139 “Ồ,” ông nói, “tôi đã trồng nó ở đó, ba mươi hay bốn mươi năm rồi, hoặc hơn nữa.”

140 “Vâng, thưa cụ.” Tôi nói, “Tôi chỉ muốn hỏi ông cụ một câu.” Tôi hỏi, “Làm thế nào mà...Tôi thấy những trái táo kia rụng xuống khỏi cây đó, và lá của nó đang rụng xuống, và ở đây chỉ vào giữa tháng Tám.” Và tôi nói, “Thậm chí chúng ta không thấy trời lạnh, chúng ta không thấy sương mù hay là gì khác, và tuy nhiên những chiếc lá kia vẫn cứ rụng xuống khỏi cây. Tại sao vậy?”

Ông cụ đáp, “Nhựa đã rời khỏi cây.”

“Ồ,” tôi hỏi “nó đã đi đâu?”

Ông đáp, “Xuống dưới bộ rễ.”

Và tôi hỏi, “Rồi nó sẽ ở dưới đó bao lâu?”

Ông đáp, “Cho đến mùa xuân.”

141 Và tôi nói, “Rồi nó sẽ lên trở lại, và đem đến cho cụ những chiếc lá mới cho bóng mát, những quả táo mới để ăn.”

Ông đáp, “Đúng vậy. Hoàn toàn đúng.”

142 Tôi nói, “Ồ, tôi muốn hỏi cụ đôi điều, thưa cụ. Cụ nói đến những người không biết họ đang nói về điều gì.” Tôi nói, “Cụ có thể giải thích cho tôi Đấng Thông Minh nào đã khiến cho chất nhựa kia lia khỏi cây không? Nếu nó cứ ở đó suốt mùa đông, thì cây sẽ chết. Nó sẽ giết chết cây. Mâm sống ở trong chất nhựa đó.” Vì vậy tôi nói, “Nó sẽ giết chết cây. Đấng Thông Minh nào đã khiến cho chất nhựa kia rời khỏi cây, xuống dưới bộ rễ, và ở

lại đó cho đến mùa xuân, và rồi lên trở lại, sinh ra nhiều trái táo hơn?” Tôi nói, “Lấy nước đổ vào trong xô rồi đem đặt nó trên một cây cột, và xem thử, vào tháng Tám, nó sẽ đi xuống gốc cột rồi trở lên lại vào mùa xuân không. Thấy không?” Tôi nói, “Có một số quy luật, có một quy luật của thiên nhiên. Đấng Thông Minh nào đó đã đặt ra những quy luật này trong một trật tự. Không chỉ thế thôi, nhưng Đấng Thông Minh đó phải điều khiển quy luật đó, khiến cho chất nhựa chảy xuống dưới bộ rễ của cây, rồi lại trở lên.”

Ông cụ nói, “Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều đó.”

143 Tôi nói, “Cụ có thể...Nếu cụ có thể chỉ ra Sự Thông Minh nào khiến cho chất nhựa đi từ các nhánh cây đó, xuống bộ rễ rồi đi lên trở lại, đó chính là Đấng Thông Minh mà đã bảo tôi ở trên đó đêm hôm ấy, ‘Hãy đi, đặt chiếc khăn tay đó trên người đàn bà kia.’”

Ông cụ hỏi, “Và anh là thầy giảng đó à?”

Tôi đáp, “Vâng, thưa cụ, đúng vậy.”

144 Năm ngoái tôi lại đến đó (ông đã qua đời), và người vợ góa của ông đang ngồi tại vòm cửa, gọt những trái táo, cũng chính cây táo đó. Anh...Lúc đầu họ đuổi chúng tôi ra, họ không biết chúng tôi là ai. Và tôi đã đến và kể cho bà về việc đó, rằng chúng tôi đã được phép của ông cụ. Và bà đã kể về điều đó, đã nói, “Ông ấy đã tuyên xưng đầy đủ về Đấng Christ trước khi ông chết.”

145 Anh chị em thấy đó, cái cây kia đã làm gì, Sự Thông Minh nào đã khiến cho chất nhựa chảy xuống? Đó là quy luật. Đó là quy luật mà Ngài đã lập nên trong trật tự. Và quy luật đó là quy luật của Đức Chúa Trời để chăm sóc thần dân. A-men.

146 Anh chị em biết, tôi không quan tâm anh chị em kêu gào bao nhiêu, và nói—nói bây giờ, “Trời sẽ không, mặt trời sẽ không chiếu sáng vào mùa hè này nữa.” Nó sẽ chiếu sáng, dù sao đi nữa. Cho dù anh chị em sẽ nói, “Tôi—tôi—tôi sẽ không để cho ban đêm đến nữa.” Nó sẽ đến, dù sao đi nữa. Bởi vì nhờ điều này mà chúng ta được sống, cái gọi là thế giới, được điều khiển bởi quy luật của Đức Chúa Trời.

¹⁴⁷ Vậy thì, hỏi anh chị em, tôi muốn hỏi anh chị em vài điều. Thế thì, nếu chúng ta được sinh lại bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời...Đức Chúa Trời không vừa có những phần yếu đuối vừa có những phần to lớn mạnh mẽ, Ngài hoàn toàn là Đức Chúa Trời! Và nếu anh chị em có đủ Đức Chúa Trời ở trong mình, cho đến khi Điều đó chỉ trợ trợ là một hình bóng, mà có đủ quyền năng để tạo nên một trái đất mới. Điều đó đủ quyền năng để tạo nên mặt trăng mới và hệ thống mới. Chính là Đức Chúa Trời, và nó mạnh mẽ! Và ngay bây giờ trong mỗi kẻ tin đang ở đây đều có Sự sống Đời đời, tức là, Thánh Linh của Đức Chúa Trời ở trong anh chị em; đủ Quyền năng mà sẽ khiến kẻ chết sống lại, mà sẽ chữa lành người đau, điều đó sẽ đi theo quỹ đạo trong những điều kiện. Nhưng anh chị em, nó được kiểm soát bởi quy luật, Thánh Linh đó mà ở trong anh chị em. Anh chị em là những con trai và con gái của Đức Chúa Trời. Cũng chính Thánh Linh đó mà anh chị em đã có trong mình, sẽ khiến cho anh chị em sống lại trong ngày phục sinh chung.

¹⁴⁸ Chúa Jêsus, khi Ngài còn ở đây trên đất, khi Ngài chết, linh hồn của Ngài đã xuống Âm phủ, “Và đã giảng ra cho những linh ở trong tù, những linh hồn ở trong tù, mà chưa chịu ăn năn hối cải trong sự nhịn nhục chờ đợi của thời Nô-ê.” Thân thể của Ngài đã đi vào phần mộ. Nhưng trước khi Ngài chết, Ngài đã phó thác Thần Linh của Ngài vào tay Đức Chúa Trời. Thần Linh của Ngài đã đi về với Đức Chúa Trời; còn linh hồn của Ngài đi vào Âm phủ; và thể xác của Ngài đi đến mồ mả. Và Chúa Jêsus đã bị ngăn chặn khỏi sự phục sinh cho tới khi lời Kinh Thánh có thể được ứng nghiệm. Ngài không thể sống trở lại liền, bởi vì Ngài phải ở trong mồ mả ba ngày và đêm. Nhưng khi lời Kinh Thánh đã được ứng nghiệm xong, cái thanh chắn này được cất đi; Linh của Ngài giảng xuống cùng với linh hồn của Ngài, rồi linh hồn của Ngài đến cùng thể xác của Ngài, và Ngài đã sống lại.

¹⁴⁹ Và khi chúng ta chết, linh hồn của chúng ta sẽ đến dưới bàn thờ của Đức Chúa Trời; nơi mà tôi được đặc ân nhìn thấy, cách đây vài hôm, như anh chị em biết, trong khái tượng, chỗ mà Kinh Thánh đã nói đến. “Linh của chúng ta sẽ đi về với Đức Chúa Trời là Đấng ban nó, và thể xác của chúng ta sẽ trở về với bụi đất.”

Nhưng một ngày nào đó, khi lời Kinh Thánh được ứng nghiệm, linh của chúng ta sẽ được phóng thích ra từ Đức Chúa Trời, sẽ lấy linh hồn lên, và linh hồn đến với thể xác. Và Quyền năng mà sẽ khiến cho chúng ta sống lại, thì ở ngay trong chúng ta bây giờ! Chúng ta bây giờ ở trong các nơi trên Trời. Chúng ta bây giờ ở trong Quyền năng của sự sống lại.

¹⁵⁰ Nếu không có một định luật với điều đó, những con trai và con gái của Đức Chúa Trời sẽ tạo cho họ một thế giới ngoài kia và sống một đời sống riêng tư ở đó. Anh chị em có Năng quyền trong mình để làm điều đó. Nếu anh chị em có cái bóng về Năng quyền của Đức Chúa Trời ở trong mình, thì anh chị em có Năng quyền để làm điều đó. Đức Chúa Trời là đấng vô sở bất năng. Hiểu tôi muốn nói lên điều gì không? Năng quyền mà ở trong anh chị em sẽ vận hành. Anh chị em đã có thể phán bảo một thế giới bước vào sự hiện hữu và sống trong đó. Halêlugia! Thế đấy.

¹⁵¹ Đó chính là Quyền năng ở trong Hội thánh lúc này, nhưng nó đang được kiểm soát bởi quy luật. Và quy luật đó không phải là “việc tuân giữ một mớ điều răn.” Đó là quy luật của đức tin. Chúa Jêsus đã phán, “Mọi sự đều có thể được với những kẻ tin.” Và nếu anh chị em có thể tin điều đó, bất cứ điều gì Đức Chúa Trời sẽ dẫn dắt linh hồn của anh chị em để tin, thì đó là của anh chị em. Phạm nơi nào bàn chân anh chị em đạp đến, bởi đức tin, thì Đức Chúa Trời sẽ ban nó cho anh chị em. A-men! Nó là của anh chị em, anh chị em sở hữu nó, nếu anh chị em có thể tìm thấy chìa khóa của quy luật đức tin để mở nó cho mình. Anh chị em hiểu điều tôi muốn nói không? Quyền năng đó được kiểm soát bởi...Nếu anh em là con trai của Đức Chúa Trời, chị em là con gái của Đức Chúa Trời, thì quy luật đó không bao giờ lia khỏi anh chị em. Nó ở với anh chị em mọi lúc. Dầu, đức tin của anh chị em lia khỏi Nó, nhưng Nó vẫn cứ ở đó. Halêlugia!

¹⁵² Khi anh chị em được cứu, Đức Chúa Trời ban cho anh chị em đức tin để có thể sống lại từ sự kinh tởm của trái đất. Đức tin của anh chị em đắc thắng những điều thuộc về thế gian. Đức tin của anh chị em là gì? Đức tin của anh chị em vào hành động đó mà Đức Chúa Trời đã làm trong anh chị em, để khiến anh chị em trở nên con cái của Đức Chúa Trời. Anh chị em bỏ sự nói dối

của mình, anh chị em bỏ sự trộm cắp, anh chị bỏ sự say sưa của mình, bởi vì đức tin của anh chị em khiến anh chị em vượt lên trên điều đó. A-men. Nếu anh chị em không làm vậy, thì anh chị em không có đức tin nào cả. “Và nhờ ân điển, và bởi đức tin mà anh chị em được cứu.”

¹⁵³ Đức tin của anh chị em được phóng thích ra chùng nào, thì Quyền năng mà anh chị em có thể có được nhiều chùng nấy, bởi vì Quyền năng ngự trong anh chị em tạo nên Trời và đất. Đức Chúa Trời ngự trong anh chị em, và anh chị em là các con trai và con gái của Đức Chúa Trời. A-men! Thế đấy. Nhưng, chính là đức tin của anh chị em. Chúa Jêsus phán, “Theo như đức tin của các người, sự việc sẽ xảy ra cho các người. Nếu các người có thể tin, mọi sự đều có thể được. Quả thật, Ta nói cùng các người, nếu các người nói cùng núi này, ‘Hãy dời đi,’ và không nghi ngờ, nhưng tin chắc những gì các người đã nói.”

¹⁵⁴ Thế thì chúng ta phải là loại người nào, có đức tin vào Đấng Christ cứu chuộc vĩ đại này mà sống trong chúng ta, Văng Đá đã bị đập này mà không bao giờ lìa bỏ Hội thánh? “Ta thường ở cùng các người luôn, cho đến tận thế,” Suối phun vĩ đại cứu rỗi Hằng sống và Quyền năng lưu xuất từ Đồi Sọ vào trong Hội thánh, sự Hiện diện trường tồn của Đức Chúa Trời hằng sống, Văng Đá vĩ đại đã bị đập, tuôn tràn đi với chúng ta trong cuộc hành trình của chúng ta.

¹⁵⁵ Dân Y-sơ-ra-ên đã đánh mất đức tin của họ. Họ đã đi lạc lối. Họ bắt đầu ham muốn những cái nội thị. Nếu họ kiên trì với đức tin, và tin rằng Đức Chúa Trời sẽ đem họ tới vùng đất, thì chẳng có gì có thể cản trở họ. Họ đã mở biển ra rồi, họ đã gieo những tai họa trên kẻ thù của họ, họ đã đóng đinh kẻ thù của mình ở phía sau họ, và đã tiến vào miền đất hứa, nhưng họ vẫn không có đức tin để tiếp tục với lời hứa đó.

¹⁵⁶ Giô-suê và Ca-lép đã có đức tin đó! Họ nói, “Chúng ta có thừa khả năng để chinh phục bất cứ điều gì phía trước chúng ta.”

¹⁵⁷ Đó là nan đề với hội thánh. Chúng ta có thể chinh phục được mọi bệnh tật. Chúng ta có Quyền năng trong mình. Chúng ta là những con trai và con gái Đức Chúa Trời, không điều gì có thể đứng nổi trước mặt chúng ta. Điều duy nhất, Ngài muốn tìm

người nào đó mà sẽ tin nó, người mà sẽ tin những gì Đức Chúa Trời đã làm điều đó cho anh chị em rồi. Không phải chúng ta sẽ có; chúng ta có bây giờ! Và sự Hiện diện hằng sống của Thánh Linh hiện ở với chúng ta. A-men! Thế đấy.

¹⁵⁸ Đó chính là điều tôi muốn nói khi tôi giảng ra đề tài sáng hôm nay, *Nước Hằng Sống Chảy Ra Từ Văng Đá*. Nước hằng sống chảy ra từ Văng Đá thì ở ngay đây bây giờ, Nước hằng sống chảy ra từ Văng Đá đã bị đập tại Đồi Sọ. Khi Đức Thánh Linh đó ra khỏi Ngài trên Đồi Sọ, để trở lại với Hội thánh vào ngày Lễ Ngũ tuần, cũng chính là Đức Thánh Linh đang hiện diện sáng hôm nay. Và Đấng đã ban cho chúng ta một lời hứa!

¹⁵⁹ Đó là lý do tại sao, bước đi trước người bệnh, khi Ngài đã phó thác cho tôi nơi xa kia, tôi tin điều đó; Đức Chúa Trời đã phán vậy! Đó là cách mà những khả tượng xảy ra; Đức Chúa Trời đã hứa điều đó! Đức Chúa Trời không thể nói dối.

¹⁶⁰ Hãy tin điều đó! Anh chị em phải tin nó. Phải có Người nào đó ở đó, mở bộ giảm xóc đó ra, mở cái đó ra để anh chị em vào ở trong nó. Những gì chúng ta cần ngày hôm nay không phải là cầu nguyện để có Quyền năng nhiều hơn. Anh chị em có đủ Năng quyền để tạo nên trái đất mới. Điều anh chị em cần là đức tin để sử dụng Quyền năng đó. Điều anh chị em cần là kiểm soát đời sống đó, và sống một cuộc đời tin kính, để khi anh chị em cầu xin Đức Chúa Trời điều gì, anh chị em biết! Chúng ta hãy có sự tin tưởng nơi Đức Chúa Trời, về điều đó. Chúng ta biết, nếu chúng ta giữ các Điều răn Ngài, thì Ngài sẽ không giữ lại điều tốt lành nào đối với chúng ta, nếu chúng ta bước đi với Ngài. Đức Chúa Trời đang đi cùng chúng ta. Ồ, chào ôi!

¹⁶¹ Họ chỉ có một điều phải làm. Họ chỉ có một điều phải làm, đó là, giữ cho đúng đường lối. Không lang thang qua ở đây, và lang thang qua ở đó; nhưng ở lại đúng đường lối! Hội Thánh có một điều cần phải làm, giữ đúng đường lối! Họ đã có một Trụ Lửa, mà họ đã có, để giữ chính mình đi theo đường lối nhờ việc đi theo Trụ Lửa đó. Đó là điều đã dẫn dắt họ. Mục tiêu của họ mà họ có thể nhìn thấy, là Trụ Lửa đó. Họ đã thấy Nó làm việc qua Mô-i-se, và họ biết ông là người lãnh đạo.

162 Ngày hôm nay chúng ta có Lời. Chúng ta đi theo Lời. Và chúng ta thấy Lời đang hành động trong những kẻ tin, và thế thì, chúng ta biết sự việc là vậy. Đức Chúa Trời đang làm việc với chúng ta, khẳng định Lời bởi những dấu lạ theo sau! Chúng ta phải giữ Lời. Lời sản sinh ra những kết quả.

163 Họ đã ở lại với Môi-se. Bởi vì, Trụ Lửa, Môi-se đã theo Đó. Và họ đã đi theo. Khi họ bắt đầu quay lại chống nghịch Môi-se, và làm ồn ào chống lại Đức Chúa Trời và chống lại Môi-se, họ phải đi lang thang từ phía này sang phía khác. Những rắc rối xảy đến. Chắc chắn vậy.

164 Chúng ta ở lại với Lời, và Lời sẽ sản sinh ra những dấu lạ. Chúa Jêsus phán, “Những dấu lạ này sẽ đi theo những kẻ tin Lời.” Đấy, nó ở lại với...Anh chị em ở lại với Lời, Lời sẽ tạo nên những dấu lạ. Nhưng, Môi-se, ông đã làm gì?

165 Họ đã đi lang thang, và họ đã làm gì? Lang thang lạc lối, và họ đánh mất nguồn nước được cung cấp cho họ.

166 Tôi nghĩ đó là điều hội thánh ngày hôm nay đã làm. Nó đã lang thang lạc lối của lời Kinh Thánh. Họ đã lạc lối với những học thuyết. Họ đã lạc lối với những điều nhỏ nhặt mà đáng lẽ ra họ không nên làm. Họ đón nhận nhiều thứ. Họ đón nhận những điều như là Tín điều các Sứ đồ. Anh em tìm thấy điều đó ở đâu trong Kinh Thánh? Họ đã chấp nhận những sách giáo lý vấn đáp mà họ đã đọc. Họ chấp nhận những hệ phái thay vì kinh nghiệm. Họ chấp nhận sự bắt tay thay vì kinh nghiệm được tái sinh. Họ chấp nhận sự rảy nước thay vì phép báp-têm bằng nước. Họ chấp nhận một hình thức ma quỷ, “Cha, Con, và Thánh Linh,” trong khi không hề có điều như vậy trong Kinh Thánh. Kinh Thánh dạy, “Trong Danh Chúa Jêsus Christ!” Đó là điều duy nhất để làm nếu anh chị em muốn có cùng Nước đó, hãy trở lại với đường lối ấy. Hãy trở lại trên...Ngài đã không rời đi; Ngài vẫn còn ở đây. Anh chị em nhận vào những tín điều thay vì Đấng Christ. Anh chị em lang thang trong cơn giận dữ.

167 Người này nói, “Ồ, tôi là tín đồ Giám Lý.”

Người khác nói, “Tôi là tín đồ Báp-tít.”

Thế thì, điều đó cho thấy anh chị em không phải là một Cơ-đốc-nhân. Chúng ta là người của Đấng Christ! Chúng ta thuộc về Ngài.

Anh chị em nói, “Ồ, nếu, tôi, một tín đồ Báp-tít à?”

Nếu đó là tất cả đối với anh chị em, thì anh chị em không phải là người của Đấng Christ, anh chị em chỉ là người Báp-tít thôi.

Anh chị em nói, “Ồ, tôi là người Ngũ Tuần.”

Nếu anh chị em chỉ là người Ngũ Tuần bởi giáo phái, thì anh chị em chỉ vậy thôi.

¹⁶⁸ Nhưng, giá như anh chị em có kinh nghiệm ngũ tuần! Và Lời ngũ tuần sẽ sinh ra kinh nghiệm ngũ tuần! Đi theo những điều giống như những môn đồ đã làm, cứ ở lại đó cho đến khi anh chị em được đầy dẫy Đức Thánh Linh.

¹⁶⁹ Và rồi nếu mà anh chị em làm trái với Lời, linh đó ở trong anh chị em nghịch với những gì mà Lời nói, thì đó không phải là Đức Thánh Linh. Đó chính là ma quỷ giả mạo Đức Thánh Linh. Anh chị em thấy chúng ta đã có điều đó ở đâu?Ồ, một số người trong chúng ta nói tiếng lạ, chúng ta thay phiên nhau la lớn và điều gì đó tương tự, và chối bỏ tất cả những điều khác này. Chúng ta đã dung túng cho mọi điều mà đã không có trong Kinh Thánh để cho nó vào trong hội thánh. Ngày hôm nay chúng ta đã ở đâu? Chúng ta quay trở lại với một sa mạc khác, tổ chức khô khan. Chúng ta đã lập tổ chức, và đánh mất Nước của chúng ta. Điều đó chính xác là những gì Ngũ Tuần đã làm. Khi nó bắt đầu tổ chức, nó bắt đầu phá vỡ mối thông công, và nói rằng, “Ồ, chúng ta sẽ không cộng tác, nếu gã này tin điều đó.”

¹⁷⁰ Hãy tiến hành, ở lại với người đó cho đến khi người đó đến với Lời của Lẽ thật, sự hiểu biết về Lẽ thật. Dù nó gì đi nữa, hãy cứ để nó hành động, dù thế nào đi nữa. Cứ tiếp tục, như là những người anh em.

¹⁷¹ Nhưng, ồ, chúng ta phải tổ chức, và nói, “Ồ, bởi vì anh không phải là Một Ngôi, bởi vì anh không phải là Hai Ngôi, hay Ba Ngôi, hay như thế này, nên chúng tôi không có sự thông công với anh.” Thế thì khi chúng ta làm điều đó, chúng ta đang làm điều gì? Chúng ta tự đem mình trở lại sa mạc lần nữa. Đúng thế!

¹⁷² Nhưng, hãy nhớ, khi dân Y-sơ-ra-ên đã lang thang lạc lối, con đường dẫn đến miền đất hứa, Vàng Đá vẫn không bao giờ lìa bỏ họ; Nó vẫn cứ ở lại ngay đó, nước cũng vậy. Đức Thánh Linh cũng vậy, đang ở lại ngay tại đó. Chúng ta không phải lang thang trở lại.

¹⁷³ Vậy thì, Đức Chúa Trời dạy chúng ta một điều lớn lao. Đức Chúa Trời dạy cho chúng ta một bài học ở đây. Đấng Christ đã bị đập một lần, để ban cho chúng ta kinh nghiệm ngũ tuần, một lần, đủ cả. Vậy thì, khi Vàng Đá đã bị đập, Nó đã không phải bị đập lần nữa. Nó chỉ bị đập một lần.

¹⁷⁴ Môi-se đã phạm sai lầm bởi việc đập Nó lần thứ hai, điều đó tỏ ra sự yếu đuối đức tin của ông vào việc Đền Tội. Nhưng khi Đấng Christ bị đập một lần, chúng ta biết Ngài sẽ không phải chịu đập một lần nữa. Ồ, Môi-se đã đang làm gì? Môi-se đã thiết lập một điều gì đó mới, cố tạo nên một điều mới.

¹⁷⁵ Và đó là cách giới chức sắc của chúng ta đã làm ngày hôm nay. Họ cố tạo nên điều gì đó mới lạ. “Chúng tôi sẽ tự mình lập nên Hội Phúc Âm Ngũ Tuần. Chúng tôi sẽ tự mình lập nên Hội thánh Ngũ Tuần của Đức Chúa Trời. Chúng tôi sẽ lập nên Hội Đồng Chung. Chúng tôi sẽ lập nên *điều này, điều nọ, hay điều kia.*” Đó không phải là những gì Đức Chúa Trời đã làm. Đó không phải là ý tưởng của Ngài.

¹⁷⁶ Đấng Christ đã một lần bị đập vỡ ra. Đó là kinh nghiệm ban đầu. Đó là đường lối ban đầu. Vào Ngày Lễ Ngũ tuần, Phi-e-rơ đã nói, “Hãy hối cải, mỗi một người trong các ngươi, và chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jê-sus Christ.”

¹⁷⁷ “Chúng ta rảy nước trong danh của ‘Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh,’ đưa ra tất cả những loại tín điều và mọi thứ khác về Điều đó.” Khi chúng ta từ bỏ Lời, đừng có thắc mắc vì sao chúng ta không thể đi đến đâu. Hiểu không?

¹⁷⁸ Đức Chúa Trời dạy cho chúng ta một bài học. Môi-se không được nói rằng, “Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu một điều gì đó mới ở đây bây giờ, và chúng ta sẽ lập tổ chức và chúng ta sẽ lập nên giáo hội Công giáo.” Đó là việc đầu tiên họ đã làm. Không, rồi sau đó một thời gian, “Ồ, chúng ta sẽ bắt đầu điều gì đó mới về

điều đó, chúng ta sẽ lập nên giáo hội Lutheran.” Rồi đến giáo hội Anh giáo, và đến giáo hội Báp-tít, và cái gì đó khác nữa, và Campbellite, và Hội Thánh của Đấng Christ, và anti-christ, và tất cả những điều khác. Đây, họ thấy đều đã bắt đầu đi, cái này theo sau cái khác, cái này tiếp nối cái kia, tạo nên những giáo phái và những tổ chức. Điều đó đã không phải là thế. Thấy họ đang làm gì ở đó không? Họ đang đập vỡ Vàng Đá một lần nữa, để bắt đầu điều gì đó mới. Chúng ta không cần một giáo lý mới đâu.

¹⁷⁹ Mỗi người trong Kinh Thánh đều đã chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ. Mỗi người trong Kinh Thánh mà đã có Đức Thánh Linh, theo cách của Đức Chúa Trời, chính xác theo cách Đức Chúa Trời thực hiện nó là vậy. Họ đã làm điều tương tự. Họ đã có cùng kinh nghiệm. Cùng những dấu lạ kia đã theo họ. Cùng những công việc đi theo họ. Tại sao? Họ đã sống nhờ Vàng Đá. Họ có cùng một loại Nước.

¹⁸⁰ Và, ngày hôm nay, lý do chúng ta có quá nhiều tín điều và nhiều giáo phái, là vì chúng ta đang bắt đầu tạo nên điều gì đó mới. Chúng ta không cần điều gì mới. Hãy quay lại!

¹⁸¹ Môi-se không được bảo phải đập Vàng Đá một lần nữa, để bắt đầu điều gì mới. Ông được bảo phải nói cho dân sự, về Vàng Đá ban đầu. Ô, tôi hi vọng anh em hiểu điều đó! Môi-se được cho là nói với Vàng Đá ban đầu, bị đập; không cần phải cố gắng đập Nó một lần nữa, không phải cố gắng tạo thêm điều gì mới, nhưng để nói với Điều xưa cũ!

¹⁸² Đức Chúa Trời ôi, xin giúp con! Nếu tôi có chết đói, tại bực giảng, tôi vẫn sẽ giảng về Vàng Đá nguyên thủy! Tôi sẽ giảng về kinh nghiệm ban đầu. Tôi sẽ giảng về lời Kinh Thánh ban đầu rằng họ đã được ban phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, “Hãy hối cải, mỗi người trong các ngươi, và chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ để được tha thứ tội lỗi, và các ngươi sẽ nhận lãnh sự ban cho của Đức Thánh Linh.” Nước Hằng Sống chảy ra từ Vàng Đá vẫn cứ tiếp tục ở với chúng ta. Nó sẽ mang lại điều giống như vậy. Nó sẽ mang lại những khái tượng. Nó sẽ mang lại sự chữa lành. Nó sẽ đưa ra những lời tiên tri. Nó sẽ mang lại mọi điều mà họ đã làm.

183 Khi dân Y-sơ-ra-ên quay lại trong đường lối Kinh Thánh lần nữa, trở lại với con đường, họ đi tiếp đến miền đất hứa. Nhưng họ đã phải mất bốn mươi năm.

184 Ngũ Tuần đã có khoảng bốn mươi hoặc năm mươi năm, lang thang trong đồng vắng. Hãy quay lại với Vầng Đá! Nó ở trong tầm nhìn. Đây này, đã được chép ngay ở đây trong Lời. Đức Thánh Linh hiện diện ở đây để thực hiện điều giống như Ngài đã luôn làm, vậy Nước Hằng Sống đang ở tại đây. Chỉ trở lại với Nó, hãy trở lại với lúc ban đầu, nguyên thủy. Nó đã như thế nào trong sự nguyên thủy?

185 “Ồ, họ đã bắt tay với thầy giảng”? Không có chuyện như vậy. “Họ đã chịu báp-têm trong danh của ‘Cha, Con, Thánh Linh’”? Không có chuyện như vậy. Không có nhân vật nào trong Kinh Thánh, bất cứ ở đâu, hoặc (ngoài ba trăm năm) bên ngoài của Kinh Thánh, đã từng chịu báp-têm trong danh của “Cha, Con, Thánh Linh.” Đó là tin điều Công giáo, không phải sự dạy dỗ Kinh Thánh. Hiểu không?

186 Họ đã có Đức Thánh Linh. Những dấu lạ này đã theo sau họ là những kẻ mà tin. Điều đó sẽ trở lại ngày hôm nay. Vầng Đá đó vẫn trường tồn giống như nó đã từng có, Vầng Đá đã bị đập đổ!

187 Chúng ta hãy đừng nói rằng, “Ồ, bây giờ xin mời anh hãy đến và gia nhập vào giáo hội Ngũ Tuần của chúng tôi, tham gia vào những lãnh vực Ngũ Tuần của chúng tôi.” “Không, anh hãy đến và gia nhập vào giáo hội Báp-tít, hay Giám Lý, hay Trưởng Lão, hay Công giáo.” Đó là gì? Đó là việc đập Vầng Đá thêm một lần nữa, cố gắng bắt đầu điều gì đó mới.

188 Hãy nói với họ, “Hãy hối cải, và chịu phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ,” để được tha tội mình, “và những kẻ tin sẽ được những dấu lạ này.” Vậy thì anh chị em quay lại với đường lối, quay lại với cùng Nước ấy. Cùng Dòng Nước ấy sẽ ban cho những điều tươi mới giống như vậy. Nó sẽ cho sự sửa phạt giống như vậy đối với thân thể. Nó sẽ ban cùng quyền năng tẩy sạch giống như vậy. Nó sẽ ban cùng quyền năng chữa lành đó. Nó sẽ làm cùng sự việc mà nó đã làm lúc đó, nếu chúng ta quay trở lại với cùng Thánh Linh đó.

189 Sự sống trong cây nho sẽ sinh ra những trái nho. Nếu năm ngoái nó đã sinh ra những trái nho, thì năm nay nó cũng sẽ mang lại điều giống như vậy. Đó là quy luật của Đức Chúa Trời. Quy luật của Đức Chúa Trời là điều đó, nếu đây là cây nho, hãy để mặc nó, nó sẽ sinh ra những trái nho. Anh chị em có thể ghép nó với thứ gì khác, nhưng rồi hãy để mặc nó và nó sẽ lại tiếp tục sinh ra những trái nho giống như vậy.

190 Vậy chúng ta đã lai tạo hội thánh với giáo lý Ngũ Tuần, với giáo lý Báp-tít, với giáo lý Giám Lý, với giáo lý Trưởng Lão, với— với Anh giáo, và nhiều loại giáo lý khác. Tại sao chúng ta không để cho nó được yên? Hãy trở lại với Gốc Nho, thì nó sẽ trở lại với cùng Quyền năng giống như vậy. A-men! A-men! Tôi thích điều đó.

191 “Hãy khởi đầu điều gì đó mới mẻ.” Chúng ta đã làm điều tương tự như thế. Đừng cố gắng tỏ ra thẩm quyền của chúng ta. “Tiến sĩ A gì đó là nhà sáng lập giáo hội vĩ đại A gì đó của cái này cái nọ.” Không phải thế.

192 Đó là điều mà Môi-se đã nói, “Ta sẽ tỏ ra cho họ biết ta có thể làm gì. Ta sẽ đem nó đến, dù thế nào đi nữa!” Ông đã đập vào Nó, nước chẳng chảy ra. Ông kêu to lên lần nữa, “Hãy cho họ thấy những gì ta có thể làm!” Đức Chúa Trời đã xử lý ông vì việc đó.

193 Anh chị em không suy nghĩ, nếu anh chị em “cứ giữ lấy giáo phái nào đó.” Đức Chúa Trời sẽ giải quyết với anh em vì điều đó. Điều đó hoàn toàn đúng. Anh chị em phải quay trở lại với điều nguyên thủy đó. Hãy quay trở lại.

194 Cứ nói cho dân sự. (Đừng bảo họ, “Anh hãy đến gia nhập giáo hội của chúng tôi. Anh hãy đến đọc tín điều của chúng tôi.”) “Anh chị em hãy trở lại và ăn năn, và chịu báp-têm trong Danh Chúa Jê-sus Christ, để được tha tội mình; và anh chị em sẽ nhận lãnh sự ban cho của Đức Thánh Linh, nếu tấm lòng anh chị em xứng đáng. Và những dấu lạ này sẽ theo sau những kẻ tin. Một nhóm tín hữu, những dấu lạ này sẽ đi với họ.” Bởi vì sao? Vàng Đá, Vàng Đá đã bị đập và Nước Sự Sống của Ngài đang tuôn chảy, sinh ra điều giống như vậy mà Ngài đã làm ở đó. Thật không thể tránh được điều đó. Ồ, vàng.

195 Chúng ta muốn phô trương, và nói, “Chúng tôi là Giám Lý, và Báp-tít.”

196 Chỉ thưa với Văng Đá, Ngài vẫn Trường Tôn. Đừng cố gắng gia nhập với Nó. Tôi đã có “chỗ” ở dưới đây. Đừng cố gia nhập Nó. Anh chị em không thể gia nhập Đây, đó là một điều chắc chắn. Anh chị em có thể gia nhập Giám Lý, anh chị em có thể gia nhập Báp-tít, anh chị em có thể gia nhập Ngũ Tuần, anh chị em có thể gia nhập Anh giáo, nhưng anh chị em không thể gia nhập vào Đây. Không. Anh chị em phải đầy dẫy với Điều này. Không gia nhập Nó; chỉ đầy dẫy Nó. Chỉ thế thôi. Nó đầy dẫy với điều gì? Đầy dẫy Quyền năng, đầy dẫy Thánh Linh, đầy dẫy Sự Sống, đầy dẫy sự vui mừng, bình an, nhịn nhục, mềm mại, nhơn từ, Quyền năng của Đức Thánh Linh trong đời sống của anh chị em, vì sự Hiện diện đời đời thi ở đó. Hãy nhớ vậy.

Tôi sẽ phải kết thúc vì sắp muộn rồi.

197 Nhưng, hãy nhớ, Văng Đá đó không bao giờ lia bỏ họ. Nó thật không bao giờ lia bỏ họ. Và Đấng Christ sẽ không bao giờ lia bỏ chúng ta; Đấng Christ đã phán, “Ta sẽ ở cùng các ngươi luôn cho đến tận thế.” Đúng thế không? Và Văng Đá đó đã ở với họ trên suốt con đường từ Hô-rếp đến Nê-bô. Thật vậy. Xuống tới sông Giô-đanh, Nó vẫn còn ở đó. Ôi Đức Chúa Trời, tôi muốn thấy Nó tại sông Giô-đanh!

198 Môi-se, khi ông ở sông Giô-đanh, Văng Đá ở với ông suốt chặng đường dài. Và ông đã đứng tại đó, nhìn xuống một—một đám người đã sa ngã và cách xa Đức Chúa Trời. Lòng ông cảm thương cho họ. Và ông hướng mắt qua sông Giô-đanh. Ở đó ông đã ở tại Giô-đanh. Giô-đanh, thuộc linh, tôi đang nói về. Và ông đã đứng ở đó, sự chết đã kề cận ông. Nhưng ông đã nhìn, nằm ở đó ở bên cạnh ông và Văng Đá nằm ở đó. Ông chỉ bước lên Văng Đá, và Thiên sứ đến, đem ông đi.

199 “Ta sẽ chẳng hề lia khỏi ngươi cũng chẳng bỏ ngươi đâu.” Cho dầu hoàn cảnh khó khăn thế nào, chúng ta già cả ra sao, kiểu chết gì chúng ta phải chết, hãy nhớ, Văng Đá sẽ ở đó tại Giô-đanh. Nó sẽ không bao giờ rời khỏi cũng không bao giờ từ bỏ. Cứ nhớ điều đó. Nước Hằng Sống chảy ra từ Văng Đá vẫn còn ở với chúng ta trong suốt cuộc đời, và ngay cả tại sông Giô-đanh.

200 Xin chúng ta hãy cúi đầu. [Một anh em trong hội chúng đưa ra một sứ điệp tiên tri—Bt.]

201 Trong khi Thánh Linh đó đang vận hành giữa vòng chúng ta, Thánh Linh của Đức Chúa Trời đang vận hành giữa chúng ta, ắt là có những người ở đây sáng hôm nay mà không biết Đấng Christ, và các bạn—các bạn không ở gần Văng Đá đó, không ở trên những lời nói với Nó sáng hôm nay? Nhưng các bạn biết Nó hiện diện. Hãy nhìn Nó đang hành động ở khắp mọi nơi, thấy Ngài đang vận hành chung quanh, thấy Nó đang di chuyển trên dân sự. Đó chính là Nước Hằng Sống. Đó là sự cứu rỗi. Đó là Thánh Linh đổ đầy vào chén họ đến nỗi họ không thể nào giữ được sự yên lặng của mình lâu hơn nữa, điều gì đó phải đến. Và các bạn không biết Ngài, mời các bạn đưa tay lên và nói, “Xin cầu nguyện cho tôi, Anh Branham. Tôi muốn biết Ngài bây giờ. Và tôi muốn thưa chuyện với Ngài, và tôi muốn biết Ngài với sự trọn vẹn của Thánh Linh của Ngài. Tôi muốn biết rằng Ngài ở ngay bên cạnh tôi, luôn mọi lúc. Tôi tin Ngài là vậy. Nhưng tôi muốn được trò chuyện. Và tôi khao khát, và tôi đang đói lòng về Đức Chúa Trời. Tôi muốn biết Ngài nhiều hơn?”

202 Xin Đức Chúa Trời ban phước cho ông, thưa ông. Và Đức Chúa Trời ban phước cho ông, thưa ông. Và anh, thưa anh. Anh, vâng, phía sau đó. Dưới đây, thưa cô, vâng. Vâng, thưa cô. Chúng tôi thấy tay của cô, và Đức Chúa Trời thấy chúng. Đức Chúa Trời ban phước cho anh, chàng trai trẻ. Đức Chúa Trời ban phước trên anh. Và chị, thưa chị. A-men. Đức Chúa Trời ban phước cho anh. Chúa ban phước trên chị, chị ơi. Người nào khác bây giờ, trong khoảnh khắc yên lặng. Đức Chúa Trời ban phước trên anh, phía sau đó, người bạn trẻ.

203 Hãy nghĩ tới điều đó. Hãy nghĩ tới điều đó, Nước hằng sống vẫn chảy ra từ Văng Đá, cùng Thánh Linh đó; Ngài đã thét lên ngoài kia trong ngày Ngài chịu sự phán xét, khi Ngài gánh lấy sự phán xét thay cho chúng ta. Và cây roi thanh nộ của Đức Chúa Trời đã quất trên Ngài, và tội lỗi của anh chị em được quất quanh cái roi đó, và quất vào Ngài, và nước và Huyết Ngài đã tuôn ra từ Ngài. Ngài nói, “Lạy Cha, Con xin phó thác Thần Linh

Con vào trong tay Cha.” Và vào Ngày Lễ Ngũ tuần, Nó lại đến cùng chúng ta để đi suốt cuộc hành trình. Và Nó ở rất gần giờ này.

²⁰⁴ Khi anh chị em ra khỏi sự ràng buộc, và đi lang thang xa Nhà; hãy nói, “Chúa ôi, con đang trở về Nhà.” Trong khi chúng ta hát bài hát này, anh chị em có muốn bước lên phía trên bàn thờ và cũng để tái dâng, linh hồn của mình, cho Đấng Christ không? A-men.

Ngày trước cách xa Chúa con đã lạc đường, (ra
khỏi đường)

Nay quy hướng cố gia;

Con đường vô tín (là tội lỗi) xưa con trải dặm
trường,

Lạy Chúa, nay quy hướng cố gia.

Hướng cố gia, con quay về,

Lòng quyết tách đường mê;

Lạy Chúa hãy giang tay yêu thương Ngài,

Nay, Chúa ôi, con quy hướng cố gia.

²⁰⁵ [Anh Branham tiếp tục ngân nga bài, *Chúa ôi, Con Đang Hướng Cố Gia*—Bt.]

²⁰⁶ Có ba chàng trai trẻ vừa bước ra, thật nhanh, mắt rướm lệ, quỳ gối xuống bên bàn thờ. Dĩ nhiên, họ được tha thứ. Họ đã được tha thứ trước khi họ lia khỏi ghế ngồi của mình, khi họ có quyết định trong tâm trí. Họ đã tiến lên phía trước và quỳ gối xuống đây, để cho mọi người biết điều đó, họ đang đứng về phía nào, sáng hôm nay.

²⁰⁷ Tôi nghĩ rằng ắt có những người lớn tuổi muốn làm điều này, thật sự muốn quỳ gối xuống, và nói rằng, “Chúa ôi, con—con đã từng đi cách xa đường lối. Con đã từng có nhiều nghi ngờ, và đôi khi con đã lang thang và sống trong tội lỗi. Bây giờ con—con muốn trở về trước khi quá trễ. Đức Chúa Trời ôi, con—con muốn trở về. Con thật sự muốn bước đến và quỳ gối xuống.” A-men.

²⁰⁸ Giờ này, ba cô bé của Arthur Beam, gần như cùng lứa, họ lên đây, đã quỳ gối xuống.

²⁰⁹ Đang tiến lên phía trước là một cháu gái mà vừa có một em trai mới ở nhà. Ngày nọ tôi chỉ đang ngồi; Bà Wood đến gần và

nói với tôi, nói người chị em này sẽ vào bệnh viện để sinh con. Đức Thánh Linh nói, “Hãy đi, nói cho họ biết rằng đó là một đứa trai.” Khi đứa trẻ được sinh ra, thì đúng là một đứa trai.

²¹⁰ Đường như những đứa trẻ sáng hôm nay, các em này đã đến từ lớp thiếu nhi của Chị Arnold, muốn dâng đời sống mình. Toàn bộ bàn thờ, bên tay phải tôi, toàn những trẻ em.

²¹¹ Thật là tuyệt vời nếu chúng ta hát thánh ca, bàn thờ, cho những người còn lại, (phải không?) những người lớn.

Nay, Chúa ôi, con đang hướng cố gia.

Hướng cố gia...?...

Lòng quyết tách đường mê;

Lạy Chúa hãy giang tay yêu thương Ngài,

Nay, Chúa ôi, con đang hướng cố gia.

²¹² Xin chúng ta hãy cúi đầu chốc lát, để cầu nguyện, cho những em nhỏ này.

²¹³ Lạy Cha Thiên Thượng, nếu có một ngày mai sắp đến, nếu Chúa Jêsus còn chờ đợi thêm mười hay mười lăm năm nữa, những em nhỏ này sẽ là những chàng trai và những cô gái mà sẽ mang Sứ điệp này đến cho thế hệ hậu đến. Chúa ôi, tâm trí con không chút nghi ngờ, nhưng tất cả những ngày trong cuộc đời của chúng các em sẽ luôn nhớ việc bước lên bàn thờ này. Và chúng là những viên ngọc nhỏ, Chúa ôi. Những tấm lòng thơ dại và mềm mại của chúng chịu định tội sáng hôm nay. Thậm chí không nghe được trọn Sứ điệp; chỉ đến từ lớp học, sau khi nghe Chị Arnold của chúng con dạy dỗ; các em đã bước lên xung quanh bàn thờ ở đây, dâng những đời sống bé bỏng của chúng lên cho Ngài.

²¹⁴ Giờ này, Cha ôi, con vừa trải qua sự giảng dạy rằng Đức Thánh Linh ngự trong chúng con. Và Đức Thánh Linh này, đức tin với Thánh Linh này, có thể làm được mọi sự. Và con tin rằng chính giờ phút này, Ngài tha thứ mọi tội lỗi mà chúng đã phạm. Và con cầu xin Ngài, với cả đức tin trong lòng con, rằng Ngài sẽ giữ những cuộc đời nhỏ bé của chúng suốt đường. Nguyện các em không bao giờ đi xa khỏi Con Đường đó.

215 Đây thật là một điều lạ. Thánh Linh đã phán trong buổi sáng hôm nay, rằng chúng con sẽ “thấy điều gì đó lạ.” Đức Chúa Trời ôi, nếu Ngài không giải quyết với những người khác, thì xin nhận lấy những trẻ em. Thật sáng hôm nay, trong sự kêu gọi tin nhận, không có một người lớn, nhưng toàn là những thiếu nhi bước lên. Tuy nhiên, đó là một Sứ điệp lớn khó hiểu, ngay cả đối với người lớn, nhưng trẻ em đã đón nhận được Thần Linh của Nó. Chúng con cảm ơn Ngài vì chúng, Cha ôi. Con xin dâng các em lên cho Ngài, như là tô tử của Ngài, như là chiến tích của buổi nhóm này; vì, nhớ rằng Nước Hằng Sống của Sự Sống sẽ tuôn chảy cùng các em trong suốt cuộc đời chúng. Nguyên chúng bây giờ có đức tin thật sự vào những gì đang xảy ra, rằng Đức Chúa Trời đã kéo các em ra khỏi chỗ ngồi để đưa các em lên đây, nguyên các em tin vào Đức Chúa Trời với tất cả những ngày trong cuộc đời mình. Nguyên linh nhỏ bé của các em được đem đến cho Ngài trong ngày chúng qua đời; được đưa trở lại với thân thể của chúng trong ngày phục sinh chung. Các em là của Ngài, Cha ôi. Chúng con xin dâng các em lên cho Ngài trong Danh Chúa Jêsus.

216 Trong khi chúng ta cúi đầu. Tôi sẽ mời các em nhỏ này tại nơi bàn thờ, mà tin rằng Chúa Jêsus là Cứu Chúa của các em và là Đấng Mà đã bảo các em, ở phía sau đó trong quý khán giả, để lên đây và quỳ gối xung quanh bàn thờ này. Các em có tin rằng Chúa Jêsus yêu thương và tha thứ tội lỗi cho các em không? Tôi muốn các em đứng lên trên chân mình và nhìn xuống quý thánh giả. Đây, đó là cách các em nói với mọi người rằng mình đã tin rằng Chúa Jêsus đã cứu các em. Bây giờ hãy đứng lên, đúng thế, và nhìn lại ngay phía cử tọa. Tất cả các em trai và các em gái yêu Chúa Jêsus, hãy đứng lên và hướng về hội chúng ở đó, mỗi một người trong các em.

217 Còn các em gái nhỏ ở phía trước thì sao? Các em có tin không? Các em có yêu Chúa Jêsus không? Những em gái này, các em có yêu Chúa Jêsus với cả tấm lòng không? Có không? Các em yêu Ngài không? Các em yêu Ngài không, bé cưng? Hãy đứng lên đây, để cho mọi người biết rằng các em yêu Chúa Jêsus. Xin Chúa ban phước cho các em.

218 Bây giờ chúng ta hãy quay lại phía *này* và hát cho những người *này* trước khi chúng ta rời khỏi, “Jêsus yêu em! Lòng em rõ thay. Kia Kinh thánh đã tỏ cho hay.” Hiểu không? Chúng ta hãy cứ đưa tay lên khi chúng ta hát bài này bây giờ. Được rồi, chúng ta hãy hát bài đó.

Chúa yêu em! lòng em biết rõ,
 Vì Kinh Thánh đã tỏ cho hay;
 Các con thơ thuộc Ngài đây,
 Chúng yếu...

219 Bây giờ các em đưa tay lên, bao nhiêu người ở đây muốn—muốn được ở đó?

Vâng, Jêsus yêu em lắm,
 Phải, em được Chúa yêu,
 Vâng, Jêsus yêu em lắm,
 Chính trong Lời Chúa dạy nhiều.

220 Bây giờ các em hãy lặp lại theo tôi: [Các em thiếu nhi nơi bàn thờ lặp lại theo Anh Branham—Bt.] Con tin Chúa Jêsus Christ là Con của Đức Chúa Trời. Hôm nay con xin tiếp nhận Ngài làm Cứu Chúa của con một cách cá nhân. Từ rày, trở đi, con sẽ yêu mến Ngài và hầu việc Ngài. A-men.

221 [Một anh em trong hội chúng nói, “Anh Branham, tôi nặng lòng tôi vì bốn đứa con của tôi vào lúc này. Xin anh cầu nguyện cho chúng được không?”—Bt.] Được chứ, Anh Ben.

222 Lạy Cha Thiên Thượng, người đàn ông này thấy những em thiếu nhi kia đến cùng Đấng Christ, và anh đã kêu cầu, với tư cách người cha, cho những đứa con nhỏ của chính mình. Và Thánh Linh đã đưa những đứa trẻ này đến trước bàn thờ, nguyện xin chính Thánh Linh đó cứu những đứa con của anh, Chúa ôi. Xin nhậm lời. Chúng con dâng chúng lên cho Ngài, Cha ôi, trong Danh Chúa Jêsus Christ.

223 Bây giờ khi các em nhỏ quay lại chỗ ngồi của mình, tôi muốn mọi người dọc theo dãy ghế kia hãy bắt tay với các em nhỏ này, hay vỗ nhẹ chúng khi các em đi trở lại. Hết thấy các em hãy trở về chỗ ngồi của mình, theo lối *này*. Và để cho mọi người dọc theo lối đó hãy vỗ nhẹ vào các em nhỏ. Và chúng ta yêu mến các em

với cả tấm lòng. Các em là chi thể trong Thân của Đấng Christ, cũng như nhiều chi thể khác trong Thân như những người còn lại của chúng ta.

Ta bước lên Si-ôn nào,
Si-ôn đẹp đẽ, đẹp đẽ;
Ngắm Si-ôn ta hằng hái bước tới,
Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.
Yêu Chúa, ta hãy đến đây,
Ai nấy lộ vẻ vui thay,
Cùng nhau ta hát thánh ca dịu dàng,
Cùng nhau ta hát thánh ca nhịp nhàng,
Và ta chung nhóm quanh ngài,
Và ta chung nhóm quanh...

Đó là sự ca ngợi thật mạnh mẽ! Chúng ta hãy giơ tay lên nào.

Ta bước lên Si-ôn nào,
Si-ôn đẹp đẽ, đẹp đẽ;
Ngắm Si-ôn ta hằng hái bước tới,
Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

Chúng ta hãy bắt tay nhau trong khi chúng ta hát nào.

Ta bước lên Si-ôn nào,
Si-ôn đẹp đẽ, đẹp đẽ;
Ngắm Si-ôn ta hằng hái bước tới,
Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

²²⁴ Bây giờ chúng ta hãy đứng cúi đầu, trong khi chúng ta...Chơi bài đó đi Anh Teddy, chỉ một...[Anh Branham bắt đầu ngân nga bài, *Ta Bước Lên Si-ôn*—Bt.]

²²⁵ Tôi đã có mấy lời thỉnh cầu ở đây, và những chiếc khăn tay. Có lẽ chúng đến từ hải ngoại. Billy bảo với tôi rằng họ có một đôi tất của đứa bé ở tận bên nước Anh, rất xa đó, đứa bé bị bại liệt. Và vì vậy, chúng ta cũng đã cầu nguyện cho điều đó.

²²⁶ Và vì vậy...[Trong hội chúng, Anh Ben nói, “Anh Branham à, tôi xin lỗi vì thời gian hạn hẹp, nhưng hãy cầu nguyện, để biết ai đã tông vào xe hơi của chúng tôi, trên tấm chắn phía trước xe của tôi, cầu nguyện để điều đó được tỏ ra. Cầu nguyện

xin Chúa tỏ ra việc đó.”—Bt.] A-men, Anh Ben à, tôi chắc sẽ cầu nguyện cho điều đó.

227 [Anh Branham tiếp tục ngân nga theo bài, *Ta Bước Lên Si-ôn*—Bt.]

228 Khi chúng con bước đi, Chúa ôi, chúng con biết rằng Văng Đá đã bị đánh đổ đang ở ngay bên cạnh chúng con, Nước Hằng Sống ra từ Văng Đá đi cùng với Hội thánh. Ôi Đức Chúa Trời Đời đời, sáng hôm nay, xin buông ra cho chúng con, đức tin vào Đức Chúa Trời này mà đang ở với chúng con. Con biết Ngài sẽ ban cho, đúng như chúng con có thể được ơn với Ngài, rằng Ngài có thể tin tưởng chúng con với Điều đó. Nếu Ngài ban Nó cho chúng con một cách dư dật, chúng con có thể lạm dụng Nó, Chúa ôi. Nhưng nếu chúng con tìm kiếm ân điển của Ngài, thì xin để nó xảy ra.

229 Người anh em của chúng con nói ai đó đã tông vào xe của anh. Ôi Chúa, chúng con biết anh không có tiền để sửa lại những chỗ hư hỏng. Con cầu xin Ngài khiến cho phạm nhân nhận thức tội lỗi, hay điều gì đó, người đó có thể ăn năn vì việc làm này, đến, nói rằng, “Anh ơi, tôi sẽ sửa lại chiếc xe cho anh, tôi đã tông vào nó.” Xin giúp Anh Ben và những người thân yêu của anh.

230 Đang đặt ở đây trong tay con là những chiếc khăn tay và những lời thỉnh cầu, đã đặt đức tin nơi Đức Chúa Trời đó. Môi-se đã tin nơi Đức Chúa Trời đó, và ông đã vượt qua biển. Đa-ni-ên đã có đức tin vào Đức Chúa Trời đó, và đã được đưa ra khỏi hang sư tử. Sa-đơ-rắc, Mê-sác, và A-bết-nê-gô, đã có đức tin nơi Ngài, và đã chiến thắng được lửa hừng. Phao-lô đã tin nơi Ngài, và một ngày kia khi những buổi nhóm là điều rất khó và Phao-lô không thể đến với mọi người, ông chỉ nhận được một chiếc khăn tay, ông nói, “Tôi tin rằng Đức Chúa Trời ở đây với tôi.” Ông đặt tay lên những chiếc khăn tay và những cái tạp dề, và những linh ma quỷ đã lia khỏi dân sự, và sự ốm đau và bệnh tật đã lia khỏi họ. Và, Đức Chúa Trời ôi, con có đức tin cũng vào Đức Chúa Trời đó. Nguyên ma quỷ lui ra. Sự đau ốm, bệnh tật, ưu phiền, xin cho nó lia xa, Chúa ôi.

231 Ngài cũng là Đức Chúa Trời đã từng phán với con dưới kia trong Trụ Lửa đó, dưới sông ấy. Ngài là Đấng mà có bức hình của

Ngài đang treo ở đây với con, trên tường bức tường. Ngài ở cùng chúng con, Chúa ôi. Ngài luôn hiện hữu, là cùng Trụ Lửa đó. Và chúng con vui hưởng Nước ra từ Vầng Đá mỗi ngày, khi chúng con kết hợp trong Thánh Linh. Thế thì, Ngài đang ở đây. Chúng con tin tưởng nơi Ngài, Chúa ôi. Chúng con tin nơi Ngài. Chúng con tin rằng Ngài sẽ xức dầu chúng con và giúp đỡ chúng con. Không phải vì sự vinh hiển của chúng con, Chúa ôi; chúng con sẽ giống như Môi-se lúc đó, khi chúng con làm điều sai trật. Chúng con muốn làm điều gì đó giúp ích cho Ngài, Chúa ôi. Đó là ý định xuất phát từ tấm lòng của chúng con, giúp ích Ngài, nếu chúng con có thể làm được điều đó. Xin Ngài bày tỏ cho chúng con, Cha ôi, bất cứ điều gì Ngài muốn chúng con làm.

²³² Và bây giờ, dựa trên hành động của đức tin, con định tội sự đau ốm mà những chiếc khăn tay này tượng trưng, cùng những lời thỉnh cầu này. Chúng sẽ lìa khỏi dân sự. Con biết Ngài sẽ làm điều đó, Chúa ôi. Con tin điều đó, trong lòng, rằng Ngài sẽ làm điều đó. Xin chữa lành tất cả sự đau ốm giữa vòng chúng con sáng hôm nay.

²³³ Xin cứu những người đang đưa tay lên, nói rằng họ muốn đến với Vầng Đá, để nhận lấy Nước. Lạy Chúa, nguyện họ rất khát khao ngày hôm nay, nguyện có một đời sống mạnh mẽ chung quanh họ, cho đến nỗi khiến cho họ khao khát Đấng Christ. Xin nhận lời.

²³⁴ Xin ở với chúng con tối nay, Cha ôi. Ôi Chúa, xin cho con nhận ra, qua những lời thỉnh cầu này, điều gì đang ở trên tấm lòng của dân sự. Nếu không có gì trên tấm lòng họ, thế thì, Chúa ôi, xin Ngài ban cho con những điều cần giảng cho tấm lòng của họ tối hôm nay.

²³⁵ Xin ban phước cho Anh Neville, và vợ của anh, gia đình anh; cho hội thánh nhỏ của chúng con, những ủy viên trị sự của chúng con, những chấp sự của chúng con, những thành viên của chúng con. Và Thân Thể của Ngài ở khắp mọi nơi, xin ở với chúng con, Cha ôi. Chúng con giao phó điều này lên tay Ngài, trong Danh Chúa Jêsus Christ.

Si-ôn; ngắm Si-ôn ta hằng hái bước tới,
Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

Bây giờ chúng ta hãy hát bài hát này, thật, một cách chân thật với Ngài bây giờ. Hiểu không?

Yêu Chúa, ta hãy đến đây,
Ai nấy lộ vẻ vui thay,
Cùng nhau ta hát thánh ca dịu dàng,
Cùng nhau ta hát thánh ca nhịp nhàng,
Và ta chung nhóm quanh Ngài,
Nhóm chung quanh đấng quyền oai.

Bây giờ chúng ta cúi đầu.

Ta bước lên Si-ôn nào,
Si-ôn đẹp đẽ, đẹp đẽ;
Ngắm Si-ôn ta hăng hái bước tới,
Thành xinh đẹp ấy của Đức Chúa Trời.

NƯỚC HẰNG SỐNG CHẢY RA TỪ VẰNG ĐÁ VIE61-0723M

(The Ever-Present Water From The Rock)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 23 tháng Bảy, năm 1961, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org